

Universitätsbibliothek Wuppertal

Ērodotu Alikarnassēos Historiōn Logoi 9, epigraphomenoi Musai

Herodotus

Genevae, 1618

Herodoti vocabula Ionica

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1452](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1452)

HERODOTI VOCABVLA
IONICA, ET QVÆDAM LOQVENDI
GENERA, ILLI CVM HOMERO MAGNA
ex parte communia: necnon alia.

COLLECTA ET LATINE REDDITA, PARTIM AB IOACHIMO CA-
merario, partim ab Henrico Stephano: littera C illius nomen, H huius nomen indicante. à
quo & addita nunc fuerunt aliquibus Camerarij interpretationibus exempla.

HENRICVS STEPHANVS LECTIO-
nis Herodoti studiosis.

SI vulgo receptum morem usurpare, quàm meum tenere, maluissem, Ioach. Camerarij
nomen silentio praterissem: ac titulum huic opusculo prefixissem quo hanc recensionem
pariter & interpretationem vocabulorum, quæ quum Herodotus sibi habere peculiaria
videantur, habet tamen cum ceteris Ionibus, & nominatim cum ipso etiam Home-
ro (ad pleraque quod attinet) communia, totam suscepissem & in me recepissem. Nec tamen magnū
onus humeris meis imposuissem, quæ enim Camerarius de illis vocabulis antea scripserat, meis in far-
ciendo, eaq; pro meis ostentando, magnum oneris leuamentum in promptu mihi fore animaduvertebã.
Præsertim vero quum multo plures à me quam ab illo voces recenserentur & exponerentur, sub meâ
commentationis prætextu dominium in illius quoque commentatiunculam usurpare, res fuisset quæ
multorum exemplis defendi (si exempla malam defendere causam queunt) potuisset. Verum ego
non solum, alienis tantummodo plumis se vestire, cornicula in morem, sed etiam vel miscere suis a-
lienas, atq; id dissimulare, vix ingenui esse hominis, semper existimaui. Atque hoc & meus Thesau-
rus testari abundè potest. Quinetiam Paralipomena tantum institutionis grammatices (aut saltem
eorum partem) scribere malui, quàm meam institutionem grammatices ad tam multas aliorum ad-
dendo, in aliena plurima manum inijcere, simulq; miseros lectores crambe toties repetita occidere.
Neque tamen sum nescius, reperiri quotidie qui multo maiori cum turpitudine plagiarij sint: id est,
multo turpius & magis pudendum plagium committant, dum aliena, & quidem è multorum non-
nunquam libris consarcinata, siue consuta, aut (sicuti Græca vox magis placet) συρραμμένα (licet
eorum nonnulli ne artem quidem talia consarcinandi, siue consuendi, siue τὸ συρραμνένον, calleant) im-
pudentissimo noui tituli libri, aut noui saltem nominis auctoris, mendacio, pro suis obtrudentes, &
obtrusa venditantes, fucum faciunt: etiam si nulla futura sit qua vel ἴσθι tam multis alienis ὀνόμασι
(id est, de suo) insuisse dici possint.

Ceterum, quamuis pauca illa quæ Camerarij sunt, ita meis inseruerim (apposito ubique eius no-
mine) ut intacta in illis omnia reliquerim, fuisse tamen ubi eius interpretationi nonnullarum vocū
aliquid adijcere, aut in eam non sine aliquo fortasse lectoris fructu inquirere potuerim, ostendam a-
lias (deo fauente) in ijs quibus Herodoti lectores, præsertimq; eius valde studiosos, amplius iuuabo.
Sed malui exemplorum alicubi adiectione, aut exempli, ubi Camer. nullum attulerat, contentus
esse. Ne hoc quidem tacebo, me in quibusdam vocabulis exempla Homeri, in quibusdam Hippocra-
tis, (quæ Erotiani, & Galeni lexicis, quum ea excudi, destinaueram) in nonnullis, vtriusque
attulisse.

A.

Αγν καὶ φέρον, Ionicum est de hostilibus direptionibus. Herodot. lib. I. c. 88. φέρεσί τε καὶ ἀγροῦσι τὰ σά. Et rursum I. 166. καὶ ἀγρον γὰρ ἦδη καὶ ἐφείρον τοὺς ἀειδίους ἀπαντας. Iliad. ε. Οἶδον κ' ἠὲ φέρονεν Ἀχαιοὶ ἠὲν ἀγροῖεν. Neque me fugit, & apud Xenophontem & alios Atticos autores hanc figuram reperiti. nam & alia, quæ ut Ionica annotauimus. illi vsurparunt, vtriusque enim linguæ eadem (ut supra diximus) origo fuit. C.

Ἀγνέειν vide in Ἀπαγνέειν. Pass. Ἀγνέομενος actiua significat. *Adducens*, VII, 33. ἀγνέομενος γυνάικας. H.

Ἀγροέομαι, ὄμα. *Concionor, Concionem habeo.* Vnde ἠγροέωντο, VI, 11. ἐγίνοντο ἀγροεῖ. καὶ δὴ κου σφι καὶ ἄλλοι ἠγροέωντο. Sic Hom. II. 11, versu I. Οἱ δ' ἔπει πᾶρ Ζωῖ καὶ Θήρυχοι ἠγροέωντο. Sed hic est potius *Concilium habebant, Consultabant.* At quum dicit, ἀγροήσατο καὶ μετίεπε, est *Concionem habuit.* Verbum autem Ἀγροέζω apud hunc (sicut apud Thucyd. & Aristoph.) est, *In foro versor.* H.

Ἀγχιέσφα, *In contrarium mutata, Contraria.* ἀγχιέσφα βελδομαί, VII, 13. Proprie autem Ἀγχιέσφον q. d. *Conuersionem*, id est, mutationem, propinquam habens, siue *Mutationi propinquum.* H.

Ἀγωνίδαται pro ἠγωνισθῆναι εἰσὶ, sed passiuam significat. pro *Decertati sunt*, IX, 26: 2. πολλοὶ μὲν γὰρ τε καὶ εὐδ' ἐχόντες πρὸς ὑμέας ἡμῖν ἀνδρες Σπαρτηῖται, ἀγώνες ἀγωνίδαται, *multa certamina decertata sunt.* Sed perperam in Aldina & Germ. edit. ἀγώνες pro ἀγώνες scriptum est. H.

Ἀδαίες, *Ignari, Imperiti*, IX, 45. ἡμῖς δὲ ἀπειροῖ τε εἰμὲν & ἀδαίες τετέων ἦν ἀνδρῶν. H.

Ab eodem pro Ἀδαίης dicitur Ἀδαίμων, ut VIII, 65. ἀδαίμονα ἔϊεθον. Quinetiam verbum *Δεδάμα, didicit.* H.

Ἀδαῖν & Ἀνδάνειν, *Placere*, Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι κούδανε θυμῷ. Et, ὧς ὄφελεν θάνατος μοι ἀδαῖν κακός. C. Vide Ἀπαδαῖν & Ἐ. c. 16.

Ἀίμασι, *Septa.* Sed addit herod. in primo, c. 180. αἰμασι πωλινθέων ὀπίεων. Odyss. αἰμασι τὸ λέγων, *Septa struens.* C.

Ἀίμ, *Existimatio.* C.

Ἀίχμη κακῶς ἐσηπέναι dicitur πρὸς πνα, ab herodoto, rarissimo sed elegantissimo loquendi genere, lib. VII. c. 152. de Argiuis, ἐπέδησφι πρὸς Λακεδαιμονίους κακῶς ἢ αἰχμὴ ἐσηπέναι, hoc sensu, *Quum minimè secundum ἤs aduersus Lacedæmonios prælium fuisset.* Quam interpretationem etsi aperte præcedentia & sequentia confirmant, possit tamen ea & Eustathij testimonio comprobari: qui postquam dixit δδρον nonnunquam significare πόλεμον, id est, bellum, (veluti quum aliquis vocatur δουεὶ κλυτὸς) itidemque vocem αἰχμὴ vsum istum

habere: vnde δουράλωτος & αἰχμάλωτος significare pariter ὁ ἐν πολέμῳ ἀλῆς subiungit, λέγεται δέπου καὶ Ἡρόδοτος πρὸς πνανθῶς κακῶς αὐτοῖς ἢ αἰχμὴ ἐσηπέναι πρὸς τῆς δάνα, ἠγροῦ ἐδυσχεῖσθαι αὐτοῖς ὁ πόλεμος. Additque, hoc ex consequenti esse dictum. πρὸς πνα καὶ πρὸς ἐν μάχῃ δυσχεῖσαι, κακῶς αὐτοῖς εἶσιναι τὴν αἰχμὴν. Ceterum in compositione quoque nomen hoc pro bello vsitatum esse apud Iones sciendum est, quum videlicet appellant ὀμαίχμη quod alii συμμάχων. ut VIII, 140: 1. ὀμαίχμη σιδερέοι. Ab eadem voce est μεταίχμιος. vnde μεταίχμιον γλῶσσο legimus, VIII, 140: 2. μεταίχμιον τὴν γλῶσσο ἐπιμήρων. H.

Ἀλῆες, *Conferti.* Et Ἀλίζεσθαι ac Συβαλίζεσθαι, *Colligi seu Congregari.* Et Ἀλίμ, *Cauius, C.* Exemplum verbi Ἀλίζεσθαι, I, 79. ἀλίζεσθαι τὴν ἔλυσαν δύναμιν. Vtutur & hippocr. hoc verbo Ἀλίζεσθαι. Inuenitur autem & actiuum Ἀλίζειν apud herod. VII, 12. necnon compositum Συβαλίζειν, I, 126. Ad nomen autem ἀλῆες quod attinet, sciendum est, ἀλῆες quoque apud hipp. existare: atque alicubi ἀλῆες & πλῆον copulari.

Ἀλεωνή χῶρα, *Calida regio.* Et Ἀλέα, *Calor*, ut in locis apricis. C.

Ἀλεωρή à Valla redditur *Remedium*, IX, 6. ὡς καὶ αὐτοὶ πνα ἀλεωρῆν ὀρήσονται. Proprie autem Ionat *Euitatio, Declinatio, Effugium.* Ac redditur etiam *Leuamen, & Laxamentum*, necnon *Solatiium.* hippocr. ἐν πρὸς γελίας vtitur, Ἀνεσις γὰρ νόσος τινὰς κέμνοντι παρέχθαι μετὰ τὴν ἀλεωρῆν.

Ἀλαπὴ ut ab homero, ita etiam ab herod. quibusdam loquendi generibus adhibetur: quorum vel frequentissimum est (nisi me memoria fallit) ἐς ἀλλήλων τρέπεσθαι. quo videtur significari quod vulgo dicimus, *Se mettre en defense.* hoc autem existimatur dici à Liuiο, *Vim parare*: veluti quum scribit, *Alios vim parantes occidit.* III, 78. ἀπὸ τε ἑδραμην πάλιν ἀμφοτέρω, ὡς ἐμαθεν τὸ ποιδύμνον πρὸς ἀλλήλων ἐτρέποντο. Quibus verbis subiungit, ὁ μὲν δὲ αὐτῶν φθαίει τὰ πόσα κατὰ λόμους, ὃ δὲ πρὸς τὴν αἰχμὴν ἐτρέπετο. (vbi obserua simul eundem vsum verbi τρέπεσθαι cum alio accusatiuo.) Est quoque πρὸς ἀλλήλων τρέπεσθαι tāquam genus, at πρὸς αἰχμὴν τρέπεσθαι, velut species. Paulo post τὴ χειρῶν δαυ hac in signif. vsurpat: ὄρεων δὲ μιν ἀργῶν ἐσεσάτα ὁ Γοβρύος εἶρετο ὅτι ἐχρηται τῇ χειρὶ. Alio qui χειρῶν reddi etiam potest *Manum conferere.* Fortassis tamen πρὸς ἀλλήλων ἐτρέποντο eo in loco reddendum potius fuerit, *Vi agere ceperunt*, vel, *Vim moliti sunt*, aut *Totis viribus obsistere ceperunt.* Nam illud *Vim parare*, minus est in quibusdam locis quàm πρὸς ἀλλήλων τρέπεσθαι. veluti quum in principio II, 45. dicitur de hercule, ἐς ἀλλήλων τρέποντο πάντας σφείας καταφονεύσασα. H.

Ἀλοζέω,

Ἀλογέω, *Nullam rationem alicuius rei habeo, Contemno.* Vnde ἀλογήσας, III, 124. Sic & cō-
 pol. Κατηλόγέω vnde κατηλόγέοντα, III, 121. H.
 Ἀμαρτίας pro ἀμαρτία, *Peccatum*, vt I, 167.
 ἀπέσταδα τι τὴν ἀμαρτίαν. H.
 Ἀμβώσας, ἀναβώσας. C. Sic Ἐπιβώσασαυ pro
 ἐπιβώσασαυ, I, 87. initio. H.
 Ἀμείνονες αὐτοὶ ἑαυτῶν *Seipfos vicerunt.* C.
 Ἀμφιβασία, *Difceptatio, vel Dissensio.* C.
 Ἀναγνώσκω, *Suadeo, persuadeo,* (quēadmodū
 πείθω vtrunque vsum habet) vt VII, 10. γνόντα
 ἐπ' οὐκ ἀνδρας ἀναγνώσεις βασιλῆα στρατεύσασαυ.
 vbi est potius *suades*, quā *persuades*: quam-
 uis postea *persuaserit*. At IV, 158. ἀγνώσαν ἐπι-
 λιπείν non solum, *suaserunt*, sed etiam *persua-
 serunt*. Sic etiam I, 187. τίς σὲ ἀφ' ἑσέπων ἀγνώ-
 σε, sequente infinitiuo κατισλῶν. Itidem pass.
 Ἀναγνώσθεις, *persuasus*, in IV, 154. ὃ δ' ἀναγνώσθεις
 ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἔργον οὐκ ὅσιον ἐπιχευάντο ἐπιτῆ
 θυγατρὶ, Is autem, ab uxore *persuasus*, rem nefa-
 riam aduersus filiam moliri cepit. At interpre-
 malè ἀναγνώσθεις reddidit *deceptus*. Omnemq;
 illi excusationem præripit verbum πείθει,
 quod proximè præcedit, de eadem, πείθει
 τὸν ἀνδρα ταῦτα ἔχειν οὕτω. Quinetiam lib. III,
 c. 61, actiuæ voci ἀναγνώσας aliam tribuit signi-
 ficationem idem interpretes: τὸν ἀνδρα ἀνα-
 γνώσας ὁ μάγος Πατιζίθης ὡς οἱ αὐτὸς πάντα δια-
 τερήσει, εἶσε ἄγων ἐς βασιλῆιον θεόν. ita enim
 hæc reddidit, *Hunc virum magus Patizithes in-
 structum quemadmodum ipse illi omnia peractur-
 us esset, in regium solium perducit.* Quum de-
 buisset ita vertere, *Huic viro quum persuasisset
 magus Patizithes fore vt ipse illi omnia effecta
 redderet.* Erat enim Patizithes qui Smerdi om-
 nia confecturus erat, non contrā: quod
 tamen potius præ se ferre videtur altera in-
 terpretatio, Vt autem Ἀναγνώσκω, sic etiam
 Συγγινώσκω apud Herodotum à vulgari vsu dif-
 cedit. Sed quid de Galeno & Erotiano di-
 cemus, verbum ἀγνώσασαυ apud Hippocra-
 tem, Ionica dialecto vtentem & ipsum, non
 πείσασαυ, id est, *Persuadere*, sed μεταπεισασαυ, (id est,
*Dissuadere, vel De sententia deducere, A senten-
 tia dimouere*) necnon μεταδιδάξασαυ exponen-
 tibus: ὃ οὐκ ἠδ' ἠγάπησεν (inquit Hippocr. lib. De
 artic.) αὐτὸς ἀγνώσασαυ, εἰ μὴ μόλις, ὅτι τὸ δ' ὄρε
 ποιόνδε. Suspicor, vnum ex altero sumpsisse, qui
 loco præpropere (vt fit) lecto, nec bene me-
 moriæ mandato, horum tantum verborum
 recordatus sit, αὐτὸς ἀγνώσασαυ (ac non ho-
 rum etiam quæ subiunguntur, ὅτι τὸ δ' ὄρε ποιόν-
 δε) simulque præposicionis ἀπὸ verbo γνῶσαι
 præfixæ vsum eum imaginatus sit quem ha-
 bet in aliis quibusdam verbis, & nominatim
 in Ἀναδιδάσκομαι, apud ipsum Herodotū. hoc
 etiam addo, perperam Galenum, & Erotianū
 ἀγνώσασαυ, non ἀγνώσασαυ legisse apud Hippo-
 cratem: & quosdam malè lectionem hanc

in illam mutandam censuisse. Nam & hic
 ex I, 87. habes ἀγνώσασαυ, & legitur itidē VI, 75.
 Eodēq; modo existat ἀγνώσασαυ, I, 128. Sic autē
 & I, 85. ἄλλον γνώσας: vbi serono ἄλλον γνώσας.
 Ἀναγκή pro ἀνάγκη vt in I, II. μὴ μὲν ἀναγ-
 κῆ ἐνδὲν. H.
 Ἀναδιδάσκεισθαι vide VIII, 63. initio, & quæ
 adscripti margini. H.
 Ἀναίρεισθαι, vide in Ἐπαναίρεισθαι.
 Ἀνασιμῆσθαι. vt I, 72. fine, πέντε ἡμέραι ἀνα-
 σιμουῶται, *Quinque dies insuntuntur.* siue im-
 penduntur. H.
 Ἀνακῶς ἔχειν, φροντίζειν, seu ἐπιμελῶς ἔχειν.
 VIII, 109. fine ἀπόρσι ἀνακῶς ἔχεται. C.
 Ἀναπλώσασαυ pro ἀναπλεύσασαυ. C.
 Ἀνάπυσον, *Quod innotuit, Patifactum, Pa-
 lam factum.* VI, 66. extremo, ὡς ἔρω μὲν τοὶ χρόνοι
 ἀνάπυστα ἔγρητο ταῦτα. Sed malè in Ald. &
 German. edit. ἀνάπυστα. contra verò rectè in
 iisdem, paulo antè, ἀνάπυστα χρόνους ταῦτα. H.
 Ἀνεδέλητον, quod ab aliis dicitur ἀβούλη-
 τον, de eo quod *tristie nobis accidit.* VII, 133. ὃ, π
 ἢ τοῖσι Ἀθηναίοισι ταῦτα ποιήσασαυ τὸς κήρυκας
 σπυρήσει ἀνεδέλητον χρόνος, ἐκ ἔχου εἶπαι, πολλὸν ὅτι
 σφέων ἢ χόρη, ἢ πόλις ἐδ' ἠώθη, quid aduersi illis
 contigerit. Et ἀνεδέλητος συμφορὴ apud eun-
 dem, (sicut dicitur ἀβέλητος συμφορὰ) alibi
 ἀχαιεὶς συμφορὴ. Quibus in locis vocabulū συμ-
 φορὰ ponitur tanquā μέσον, mote antiquo. H.
 Ἀνεμδρός. I, 167. τὸς εἰς πόλεμον ἀνεμδρὸς βέλ-
 λο δeditos. Sic paulo ante, ἀνέωνται ἐς τὸ μάχου.
 Sed ibi, sicut & in Ald. edit. malè ἀνέονται. H.
 Ἀνελεῖν, est *Respondere*, vt de oraculis Latini
 dixere. I, 13. λέω μὲν δὴ τὸ χρησθῆιον ἀνέλε μὲν βα-
 σιλέα ἔδ' ἔδ' Ἄνδων. Si oraculum *responderit*, ip-
 sum regem Lydoru esse. Euterpe, c. 139. ἀνέειλε ὡς
 δλοὶ αὐτὸν Αἰγυπτίε βασιλεύσασαυ ἔτα πενήκοντα. C.
 Ἀνέονται, vide in Ἀνεμδρός.
 Ἀντάω, ὦ, ex quo λῶσις pro ἔτυχε II, 119. ini-
 tio, καὶ ξενίων λῶσις μεγάλων. quum præce-
 denti cap. 115. dixisset, ξενίων τυχόν. Sic Ho-
 merus Iliad. α, ἀπάσας dixit pro τυχόν, siue
 δαυλαύτας, αὐτ μεταχών vbi canit Αἰκέν πῶς
 ἀρῶν κνίσσης ἀγῶν τε τελείων βέλεται ἀπάσας, ἡ-
 μιν δ' ὁπλοῖον ἀμύων. Facit autem illud αἰτῶν
 vt minus mirari debeamus participium ἀπαν-
 τήσαντες genitiuo itidem iunctum, hoc in ver-
 su, Ἀδελφοὶ νεότητος ἀπαντήσαντες ἐκείνης Πεσ-
 Τοπέρου, δι' ὅσης ἠλθετε πυρκαϊῆς. vel ἀεθλοβόλοις
 vt alibi legitur. pro quo tamen malim ἀεθλο-
 βόλοι. Suspicor autem priorem illum ver-
 sum mutatum fuisse ab iis quibus insolens
 videbatur ille vsus participij ἀπαντήσαντες. Pro
 illo enim habetur hic, Anthol. epigr. lib. III.
 pag. 231. meæ editionis, Ἐν νέον ἡθήσασαυ δαυδρέ-
 ψαντες ἐρασαί. H.
 Ἀντίξοος, *Aduersarius, Hostis, εὐαντίας, πο-
 λέμιος.* in cap. 218. lib. V II. ἐλπόμενοι γὰρ οὐδ' ἐνά-
 σφι φανήσασαυ ἀντίξοον, ἐνεκήρυσαν στρατῶ. Εἰ

Adiectiuē, γνώμη αντίξοος, *Sententia contraria, Sententia repugnans*, VIII, 119. H.

Ἀντιπόδροι sunt Ionibus qui aliis ἐναντίοι μενοι, siue ἐναντίοι. vt initio Melpomenes, καὶ νικήσασαιες μέχρι τῆς ἀντιπόδρος. Paulo post; εὖρον γὰρ ἀντιπόδρον σφισσάπην ἐκ ὀλίγου. At verò alibi VI, 9. cum accus. personæ, sequente etiam præpositione ἐς, habente suum accusatiuum, pro Occurrere seu obuiam venire hostiliter. H.

Ἀντιπόδροι, Hostes, Aduersarij, πολέμοι. VII, 236. fine. H.

Ἀνωσάδροι, VII, 139. in fine, καὶ βασιλῆα μετὰ τῆς δεξιᾶς ἀνωσάδροι. Qui repulerunt, pro ἀπωσάδροι. nisi fortè hoc ipsum reponendū sit. H.

Ἀξιδύδροι, actiua signif. pro ἀξιδύσαι. I, 199. principio, πολλὰ δὲ καὶ ἀξιδύδροι ἀναμίσγεσθαι τῆσι ἀλλοῖσι, Quæ non dignantur, Quæ dedignantur. Item VII, 16. initio ἀξιδύδροι actiua itidem significatione. Verum ἐκ ἀξιδύδρος ibi non est Dedignans, sed Dignum non iudicans sedere, vel rem se dignā, aut, Indignum se iudicans qui sederet. Eod. cap. 16. n. 2. tamen voce actiua dixit ἀξιδύσαι, Dignabitur. H.

Ἀπαγνέειν significat Exportare siue Deportare. Ἀγνέειν, Apportare: & simpliciter ἀγνέειν. C. Frequens vsus horum verborum est III, 89, 92, 93, 94, 97.

Ἀπαδύν, Difficere: vt Ἀδύν, Placere. H.

Ἀπεματῖσαι significat apud Herodotū, Crepitem emitti. II, 162. ὃ δὲ Ἄμασις (ἐπὶ χεῖρὸς ἐὼς ἰσθμὸν κατήδροι) ἐπέσθαι ἀπεματῖσαι. C.

Ἀπείσθαι, Absentia, (vt Democrito εὐεσθῶ, Βοῦα constitutio) IX, 48. ἐπαχλωμορῖος τῆ ἀπείσθαι τὸ μέγιστος. C.

Ἀπό μὲν ἔδανε pro ἀπέδανε μὲν, VIII, 89. initio. Sic multa composita diuidit, inserta particula ὄν. vt ἀπὸ ὄν ἔδωκαν pro ἀπέδωκαν & κατ' ὄν ἐκάλυψε, pro κατεκάλυψε, H.

Ἄρδις, Genus teli (vt volunt) Phœtrea: sed significat apud Herodotum Ferrum (vt opinor) sagitta. C.

Ἄρθμιος, Concors, Beneuolus, Amicus. VII, 101. in principio, μὴ εὐόντες ἄρθμιοι. Et IX, 9. Ἀθήναιων ἡμῖν εὐόντων μὴ ἄρθμιων. At verò ἄρθμιος substantiui vice fungitur, VI, 83. τῶς μὲν δὲ σφισσάπην ἀρθμια ἐς ἀλλήλους concordia inter eos erat. Item ἀρθμίων, Concors, Amica, IX, 36. H.

Ἄρθεγ, de natura equæ posuit Herodotus. C.

Ἄσθ, Molestia. Et, Ἀσάσαι, Molestia & dolore affici. C. I, 136. extremo, μηδεμίαν ἄσθην ἀνδρῶν πατρὶς περὶ σφισσάπην vbi videri possit necesse minimè fuisse addere ἀνδρῶν. Ab Hippocr. ἄσθ de certo quodam molestiæ genere dicitur: nimirum de stomachi fastidio, nec non de fastidio ciborum. Quineriam de inquieta corporis iactatione quæ ægrotis contingit. Vnde & Ἀσώδης hi vocantur. pro quo & Ἀσώδης

geminò & scribitur. Sic verò & Ἀσάσαι apud eundem, non solùm Ἀσάσαι Vide hippocr. lexicum.

Ἀσνῆς, Illasus, Incolumis. IX, 5. ἀπέπεμψαν ἀσνῆα, passiuā signif. Apud hippocr. actiua etiam. vt ἀσνῆος ῥήξτε, innoxia. Sic & aduerb. Ἀσνῆως apud eundem, Innoxie.

Ἀτέρ, sicut & apud homerum (cui Ἀυτέρ etiam in vsu est) pro Autem, vel Sed. lib. VI, cap. 133. respondet particulæ μὲν, cui passim δὲ ac interdum apud hunc quoque: vt IX, 115.

Ἀπόδαλα, Nefaria, Nefanda, Scœlestia, IX, 77. & aliis plerisque locis. Necnon aliquis dicitur ἀπόδαλος, vt IX, 115. initio. Frequens est & homerò. H.

Ἀτέοντες, Nihil curantes. Est & homerus similiter vsus. C.

Ἀτρεκέως, Verè, vel Certò, vt I, 57. ἐν ἔχῳ ἀτρεκέως εἰπεῖν. Sic II, 167. ἐν ἔχῳ ἀτρεκέως κείναι. hoc aduerbium frequens est apud homerum etiam & hippocratem: apud homerum pro Verè, apud hippocratem & pro Certò, Explorató: & plerumque pro ἀπεισθῶς. Exatè. vt in Prognost. & δύναται ἀπεισθῶς ἀτρεκέως. Sic & Ἀτρεκέως pro Exatè. Extat etiam Ἀτρεκέως apud herodotum, quo significatur veritas. Apud hippocr. ἀτρεκέως scribitur: vt ἀτρεκέως κείναι apud eum legitur pro eo quod attuli ex herodoto ἀτρεκέως κείναι. H.

Ἄτρυτον πόνον, Intolerabilem, IX, 51. initio, ἔχον πόνον ἄτρυτον. C.

Ἄτρυτον πόνον, Intolerabilem, IX, 51. initio, ἔχον πόνον ἄτρυτον. C.

B

Βαθυτάτη ἀπὸ τῆς ἐπιπέδου, Vbi profundissimum est, Item de Istro IV, 48. ἴσος ἀπὸς ἐπιπέδου ῥέει. id est Aquabili flumine fertur. C.

Βάεις, in Euterpe, c. 41. Nauigium Ægyptiacum. C.

Βαρουμοφορώτατος ἀνδρῶν, I, 45. id est βαρείας συμφορῆς ἀνδρῶν μέγιστος παθῶν. vel βαρείαν συμφορῶν. Qui omnium hominum maximè graues calamitates est perpeffus. siue grauem calamitatem. Vel vna voce, Miserrimus. H.

Βασίλεια, I, II. ἐκὼς ἡ βασίλεια καλέοι, At verò βασίλεια, cum accentu in penult. in lingua communi dicitur regnum: apud herodotum βασιλήν. vt ibidem sequitur proximè βασιλήν. H.

Βεβωμῆα, id est, περὶ βόττα, Celebria. C. Vide Βάσαι.

Βωδεῖν pro βοδεῖν, (id est, Auxiliari) apud hunc scriptorem, teste Eustathio: afferiturque & ab hesychio. Legimus tamen & cum ον, βοδησιώτων I, 150. in medio. H.

Βάσαι

Βάσαι pro βοήσαι (vt proximè præcedit βο-
 δειν pro βοηδειν) *Clamare*. At in fine c. 146, l. I,
 μηδὲ νόματι βάσαι τὸν ἑωυτῆς ἀνδρα, non male,
 neque nomine compellare suum maritum. Sic Ἀ-
 ναβάσαι pro ἀναβοήσαι. vnde ἀνέβωσαν l. 10, ex-
 clamavit. Sic alibi l. 8. ἀμβώσας pro ἀναβοήσας,
 & ὀπιβώσασα l. 87. pro ὀπιβοήσασα. Passivum
 autem particip. βεβαομένη pro βεβοημένη habuisti paulo ante.

Γ

Γενέτωρ, Progenitor, in Vrania, c. 137. Alio-
 qui vulgo recepta significatione est pater.

H.

Γένεα Ægyptiorum esse ait septem, II, 164.
 & alios, sacerdotes, alios, pugnatōres, alios,
 bubulcos vocari, & c. Vbi Valla interpr. *Septē
 genera hominum*. Sed non minus placet mihi
Septem ordines, vel Septem classes. Sic alibi, l.
 125. aliquot γένεα Persarum esse scribit. At verò
 l. 56, legitur ἑπτὰ Δωρικῶν γένεος, & τῆς Ἰωνικῆς. H.

Γνωσιμαχέων interpretantur *Perpendere suas
 vires, quæ inferiores sint aduersariorum viribus*.
 Itaque posset accipi Thalia, c. 25. εἰ μὲν νῦν μα-
 χαστὸν ταῦτα ὁ Καμβύσης ἐγνωσιμαχέει. Significare
 videtur simpliciter, τῆ γνώσῃ μαχέσθαι. hoc est,
Mutare sententiam, & perpendere. Vrania, c. 29.
 γνωσιμαχέετε μὴ εἶδ' ὁμοιοιήμιν. At Polymnia, c.
 130. γνωσιμαχέοντες κὴ τάλλα, κὴ ὅπ' ἡρώων ἀεὶ εἶ-
 χον διαίρετον. C.

Δ

Δείπνα annotarunt ab Ionibus appellari
 Cætus triginta hominum qui simul ci-
 bum caperent. Homero tamen δειπνον sim-
 pliciter cibum significat, atque etiam equo-
 rum pabulum. vt Ναῦ δ' ἔρχεσθ' ὅππ' δειπνον. &
 εὐδὲ πῖς ἴσσοισιν δειπνον δότω.

Δένος, *Dedecus, Opprobrium*. Vnde & ver-
 bum Δενάζω.

Δηλήσασθαι pro βλάσαι, apud hunc scripto-
 rem, sicut apud Homerum: vt Eustathius
 quoque annotat in hunc illius poetæ locum,
 II. α. Οὐδὲ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐβλώλασι βωπακίρη Καρ-
 πὸν ἐδηλήσαντ'. ἐπέμ, & c. Apud hunc l. v. 198, le-
 gitur & δηλήσασθαι, passiva signific. Hinc & Δη-
 λησις apud Hippocratem: ite Δηληθία φάρμα-
 κα, pernicioῦσα atque adeo lethifera. H.

Δια cum genitiuo, vsū habens diligenter
 notandum, hoc in loco, l. 25. Δείνεις ἄξιον δια πάν-
 των τῶν ἐν Δελφοῖσι ἀναθημάτων, inter omnia quæ
 sunt Delphis donaria. H.

Διαβάλλειν, *Calumniari, & Insectari, & Falle-
 re, & Verba dare*. C.

Διαίταν ποιεῖσθαι, *Diuersari, Habitare, Commo-
 rari*, Sic III, 51. ἢ ὁ δὲ λαθεῖς ὑπ' αὐτῆς πᾶς διαίταν
 ἐποίητο, ἐς τέτις πέμπτων ἀγέλων (ita enim inter-

pungendum est, non inter πᾶς & διαίταν, vt
 in Ald. & Germ. editione) id est, *Vbi diuer-
 sabatur. seu, Apud quos domicilium habebat*. At
 verò l. x, 81. circa finem, διαίταν interpr. red-
 didit vitam: de rege Persarum, ὁ τοιούδε διαί-
 ταν ἔχων, ἢ λθεῖς ἡμέας ἔπει' οἷζυρὸν ἔχοντας ἀπαγ-
 ρισσομένης. Sed malim, *Cui quæ talis sit ratio vi-
 ctus, siue, Qui quæ tali victu utatur*. Cum hoc
 autem vsū nominis διαίτα, non cum illo, con-
 uenit ille qui passim apud Hippocratem oc-
 currit, quin etiam apud medicos eius poste-
 ros, qui ex eo sunt mutuati: nisi quòd multo-
 rum agrotorum διαίτα, cum illa regis Persa-
 rum comparata, plane est οἷζυρὸν (vt loquitur
 illic Paulanias) præsertim si verum est illud,
Qui medicè viuit, miserè viuit.

Διασφάζειν, *Crepiduripium*. C.

Διαφέρειν τὸν αἶδνα, III, 40. *Aeuum transigere,
 seu Aeuum agitare*. Perinde ac si diceretur,
Perdurare in vita. Apud Hippocr. διαφέρεσθαι
 exponitur etiam *Morbum perferunt*. Atque i-
 dem & voce pass. Διαφέρεσθαι utitur pro *Dura-
 re*: si mendo carent exemplaria.

Διαχρησθαι pro simplici χρησθαι. vt VI, 11. εἰ ἴ-
 μαλακίη τε κὴ ἀταξίη διαχρησθεσθε. In præcedenti
 autem cap. 10. dixerat, ἀγνοοσύνη τε διεχέων-
 το. Sic III, 72. οἷτε ψόδδόμενοι κὴ οἱ τῆ ἀληθινή
 διαχρησόμενοι. At verò VII, 101, cum eodem da-
 titiuo utitur & composito illo & simplici ver-
 bo, ὁ βασιλεὺς τότε ἀληθινή χησσομαι πρὸς σε, ἢ
 ἠδονῆ. Et sequitur, ὁ δὲ μὴ ἀληθινή χρησθαι ἐπέ-
 λθε. Paulo post c. 102. ἀληθινή διαχρησασθαι, Et
 μοx, τῆ (videlicet ἀρετῆ) διαχρησώμενη ἢ Ἑλλάς.

Verum alicubi pro *Interficere*. vt l. 24. sed ibi
 διαχρησασθαι, pro διαχρησθαι. Quinetiam com-
 positum καταχρησθαι vsū hunc apud illum
 habet, si bene memini: apud posteros qui-
 dem certè eum habere constat. H.

Διδόναι λόγον ἑωυτῶν, vide in Λόγος.

Δίκαιον ὄργυον, II, 149. *Quæ sunt iuste magni-
 tudinis*. Utitur autem & lingua Gall illa vo-
 ce Lat. hac in signific. Apud Hippocratem
 δίκαιον exponitur ὄλογον: quod non solum
*rationi consentaneum, sed proportioni consenta-
 neum*, alicubi interpretandum esse videtur.
 Alioquin ἴσον etiam exponitur. Erotianus au-
 tem & quosdam exposcit, affert quæ mihi vio-
 lentæ videntur. H.

Δικαιουῦ λαρε pro ἀξιουῦ, sequente infiniti-
 uo. Propriè autem sonat perinde ac si quis
 dicat, δίκαιον κείνεν. id est, *iudicare rem esse ius-
 tam*. III, 148. ὁς λαβεῖν μὲν διδόμενα ἐκ ἐδ' ἀγέδ.
 vbi Valla, *recipienda non putauit*: sed malim, *re-
 cipere iustum esse non putauit*. Vel potius, *par es-
 se non putauit*. H.

Διδάσιον, *Geminum: seu Duplex*. C.

Item plural. Διδάσια, *Duplicia*. vel *Bina*.
 aut *Duo*. Vt διδάσια τῶν ματα, l. 18. Duo vul-

πορα. Et διφάσιαι αἰτήται III. 122. Et διφάσιαι εἰμόνες, II. 182. *Bina imagines. seu bifariae.* Suspicio autem ex hoc διφάσιος Latinos mutuatos esse suū *Bifarius*, itidemque *Trifarius*, ex Τριφάσιος. Quod si ita sit, rectius scribentur per ph. H.

Δοξέωμαι, pro quo dictum postea fuit Δοξάζωμαι. IX. 47. ἐπεὶ τε δεδόξωμαι ἐπὶ ἀρεῖσι, *existimati estis.* Et VIII. 124. ὁμῶς Θεμιστοκλῆς ἐβώθη τε καὶ ἐδοξώθη ἐπὶ ἀνὴρ πολλὸν Ἑλλήων σοφώτατος ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα. Vbi fortasse aliquis ἐδοξώθη ut ἐβώθη scribendum putet. Sed quid si ἐβώθη, malè pro ἐβώθη scriptum est? & scribendum est ἐβώθη, factum ex ἐβοήθη, (ut antea βάσαι pro βοήσαι, βεβωμένα pro βεβοημένα, atq; alia huius ipsius familiae habuimus) manente altero ἐδοξώθη, sine σ, ut ἐχρυσώθη absque littera illa scribitur? H.

Δαλότρεος, *Magis feruus.* Et Δαλοτέρη, *magis ferua* VII. 7. H.

Δωτίνω, δῶρα, seu δόσις, *Munera, Largitiones.* Et ἐδωκε δωτίνω, *dono dedit.* II, 1, Οἱ κέ ἐδωτίνησι θεὸν ὡς τιμήσαι. Et Δωπνάζην, *Dona corrogare* II, 179. H.

E

Eἰτα, *Placuit:* ea signific. qua dicitur *Placuit ita facere.* pro *Visum est.* IV. 145, Λακεδαίμονιοι δὲ ἐὰν δέμωδὸς τῆς Μινύας ἐπὶ εἰσι θέλει αὐτοί. Sic alibi, ἐξ ὅσφι ἐὰν ὁμολογήσῃ ἡσασθῆ. Item ἐάνδανε, circa principium Calliopes, c. 5. sine infinitiuo, εἴτε οἱ καὶ τῶντα ἐάνδανε, *Sine hac illi placebant, Sine hac sentiebat.*

Ἐγκόλον in duobus Herodoti locis legi: sed alios praeterea occurrere cupio in quibus hoc vocabulum legatur, antequam de eo dicere ausim quod suspicor. Vix enim in duobus illis Ἐγκόλον pro κόλον dictum esse, mihi persuadere possum. H.

Ἐγκυρεῖν, vide in Κυρεῖν.

Ἐδέλει, pro εἶωδε, *Solet, Solitum est.* Pro quo & φιλέει dicitur. Vtrunque eodem loco habes, VII, 30: 1. Quum autem videamus Herodotum in priore quidem membro dicere φιλέει, in posteriore autem, ἐδέλει: minimè dubium esse cuiquam debet quin ita sit accipiendum. Ideoque Galenus, apud Hippocratem ita potius exponere debuit quàm verbo δῶαται. H.

Ἐκ. Praepositio haec apud Herod. vsum quendam habet, qui non animaduersus fecit ut huic loco absurda interpretatio daretur, I. 10. μαθῆσα δὲ πομπὴν ἐκ τῆς ἀνδρός. Malè enim intellectum fuit, μαθῆσα ἐκ τῆς ἀνδρός, pro τὸ πομπὴν ἐκ τῆς ἀνδρός, id est, ὑπὸ τῆς ἀνδρός, ut alibi docebo, simulque alia huius vsus exempla proferam. H.

Ἐκατέρω (pro quo perperam alicubi ἐκατέρω,

quum positivum sit ἐκός) *Longius, Remotius, Vltterius:* & Ἐκασάτω, *Longissimè.* H.

Ἐκλήθημι *Licerem, Facultate esse.* Sic II, 142. initio, τὰς διμμοτάτων ἀνδρῶν βελομήδην χυέωμαι, ἐκ ἐξέχθητο. *Non licuit, Facultas ei non fuit, Datum non est, siue, concessum.* H.

Ἐκπαυλέωμαι, *Admirantes.* vel potius *Valde admirantes, & ad stuporem usque.* IX. 47. initio ἐκπαυλεωμένων ὡς οὔτε φέβητε ἐν πολέμῳ. Deriuatum ex Ἐκπαυλος. unde & aduerbium Ἐκπαύλω, apud Homerum, necnon apud Hippocratem, non simpliciter *Mirum in modum, sed Stupendum in modum.* Nisi quis *Ad stuporem usque* malit dicere. H.

Ἐκπλώσαι τῆς φρενῶν, *De statu mentis deiectū esse,* III, 155. πῶς ἐκ ἐξέπλωσαι τῆς φρενῶν; Alibi in propria signif. ἐκπλώσαι, I, 29. de Solone. Sic autem & Ἀναπλώσαι, II, 93. vbi proximè praecedit & ἐκπλώντες. Inuenitur tamen alicubi in hoc verbo, & apud hunc, diphthongus *δ*, more linguæ communis, non *ω*. sed ex errore, ut opinor. Eorum locorum vnus est II, 170. πρὸς ἀνέμοις ἀντίως πλέειν. H.

Ἐκπῆσαι, pro κεντῆσαι, ut apud Homer. unde ἐκπῆδων, VII, 140. extremo. Sic & Hom. II, 6. -- ἐκπῆσαι φασὶν Ἴλιον ἐκπῆσαι δυνάμειον πολλίεθεν. Vult tamen Eustathius non minus Atticum esse quàm Ionicum. Quamuis autem hoc ex aliorum (ut credibile est) grammaticorum auctoritate dicat, aut illi fides habenda non est, aut exemplaribus Aristophanis deneganda. Non ignoro alioqui Atticis cum Ionibus esse quaedam communia. H.

Ἐλινυεῖν, *Acquiescere.* C.

Ἐλλάμψαι, pro ἐλλάμψαι, ut I, 80. τὰς δῆσαι καὶ ἐπείγῃ ἐλλάμψαι αὐτός. de equitatu Creæsi. Quo (inquit) & ipse Cyrus oppressum iri se verberatur. Et Melpom. [V, 21.] καταλαμψαίς, pro καταληψαίς. à verbo λαμψαίς, quod δαδαίχεται, id est, accipere, illis significat. C.

Inuenitur & λαμψαίς, VII, 39. Quinetiam compositum φοιβόλαμψος pro φοιβόληψος, IV, 13. Cum hoc autem vsu huius verbi conuenit quod & eod. lib. IV. c. 79. legitur, νῦν ἔστος ὁ δαίμων καὶ τὸν ὑμέτερον βασιλέα λελάθει, καὶ βαυχέει. H.

Ἐμβολον, *Rostrum in nauis, & veluti claustrum regionis.* Et de portis, χαλκὸς δὲ ἔμβολα, Phœniis. C.

Ἐναγίζεω, vide in Καταγίζεω. H.

Ἐνάεις, Scythæ euirati & vates Scythici, quorum & Hippocrates meminit ἐν τῶς ἀεὶ ἀέρων, ὑδάτων, τόπων. sed ibi ἀναυδρεῖς vocat. Aliqui annotarunt ἐνάειας esse bellatores apud Ionas. C.

Ἐνέκω, est ἐνέγκω. C.

Ἐνώσαις, id est ἐνοήσαις, *Quum intellexisset,* Clione, c. 68. Et ibid. c. 77. ἐνώσας, τὸν χυμῶνα παρῆς

ρεῖς ἀματῶν ἤεισε τὸ δέν, in animo habebat. Et, ἀνενώχασι, Animaduerterunt, III, 6. C.

Ἐΐσις de dimissione, seu amandatione vxoris v, 40. Vide Eustathium, qui & vno verbo ἀεζύγον exponit. H.

Ἐπαίσιος, De quo auditum est aliquid, vt II, 119. ὡς ἐπαίσιος ἐγγύετο τὰ τε ἐργασμῶς. Postquam auditum fuit eum hoc fecisse, vel innotuit, Compertum fuit, siue Compertus est. Sic VII, 128. ἐπαίσιος ἐγγύετο ὠροδιδίς. H.

Ἐπί τε, pro ἐπεὶ vacante particula τε, passim. H.

Ἐπιξυροῦ τ' ἀκμῆς, vide in Ἐυρόν.

Ἐπί, cum genitiuo quoque Ἀδ significat. vt ἀποπλεονίας ἐπ' Αἰγυπίας I, 1. extremo. Quod & ipsum planè Atticum est. vt ἀπὸ λῆδον ἐπὶ φυλῆς. Calliope c. II. ἀπαλλάσσειται ἐπὶ τῆς ἐωυτῆ ἐκείνης. Hæc ipsa præpositio ἐπὶ cum datiuo interdum vbi potius moris est vt præpositione ἀπὸ cum suo genitiuo. vt I, 15. καλέεται Γυράδας ἐπὶ τοῦ ἀναδέντος ἐπωνυμίας, quum potius dicendum videretur, sequendo vulgarem sermonis formam, ἀπὸ τῆς τοῦ ἀναδέντος ἐπωνυμίας. Imitati autem sunt hunc præpositionis huius vsum quidam ex posteris: quorum ideo loci mendii suspecti fuerunt. Sic apud Arrianum ὀνομαδεῖσθαι ἐπὶ μὲν τῶν ὀπαδῶν τῆς Κυβέλης νυμφῶν. At verò vbi hæc præpositio genitiuo iuncta huic rei significandæ adhibetur, ibi certum est mendosum esse locum. H.

Ἐπιπλα, Supellex. C.

Ἐπίσταται non solùm pro Scire, Nosse: sed alicubi & pro Existimare. In quibusdam autem Homeri & Hippocratis locis exponitur δύνασθαι, vbi tamen non video quid obftet quominus significationem suam retineat. H.

Ἐπίσιος, ἐφέσιος. Et Iupiter ἐπίσιος I. 44. C.

Ἐπίσπερος, Accuratè, Vehementer. Item Obliquè. C.

Ἐπίτεξ, Vicina partui. I, III. C.

Adiuuat autem valde Hippocratem hic locus Herodoti: quum ostendat legi perperam apud eum ἐπιτέξη. & ab aliis ἐπιτῶξη, pro ἐπίτεξ ἢ, in hoc Περὶ γυναικ. loco, φημὶ ἵ γυναικῶν, ὡς ἐπίτεξ ἢ. H.

Ἐπιφράζειν, Excozitare, Perspicere, Animaduertere: in fine Polymniæ, & in cap. 10. Terpsich. Et καταφραδεὶς αὐτὸν ταῦτα ποιῶντα IV, 76. Quum animaduertisset illum hæc facere. H.

Ἐρχομαι φάσων, Ἐρχομαι ἐρέων, Ἐρχομαι λέξων, & in præterito, ἦσα λέξων, Ingrediar exponere. Virg. Sic contrà est ingressa Venus. C.

Ἐς τὸ, ἕως ἔ, Donec, C.

Ἐΐσω, ea forma qua alibi ἀΐσω. Videtur

autem datiuus illius nominis δέσω, videlicet δέσοι, quod margini adscriptum est I, 85. vera esse lectio: & δέλωια quod in ipso textu est, ad illius expositionem positum, eò irrepsisse. H.

Ἐΐμαρ, Stercus. C.

Ἐΐτ' ἀν' pro ἐπειδ' ἀν'. C.

Ἐΐφρον, Nox. vt IX, 38. ὡς δὲ φρονὶ ἐγγύετο. Itidemque Ἐΐφροναι, Noctes. H.

Ἐΐχαίσιος, idem quod κεχαρισμῶς. I, 32. sine. H.

Ἐφρονε λέγον pro ἔφρη, VII, 137. Sic ἔφασαν λέγοντας pro ἔφασαν, circa initium Calliopes, c. 2. H.

Ἐΐχον cum præpos. ἐπὶ. vt ἔχοντας ἐπὶ σφίσι, eo fortasse modo quo dicimus, Ils en ont à moy. item, A qui en auex-vous? Vide inter Gallicissimos Ionicos. H.

Z

Ζών, id est, βίος, Vita. Et Ζωός, Viuus. vt & Ζωός, Odyss. λ. Ζωός ἐών. Et Ζωάγρια, Odyss. δ. & Ζωρεῖν, Iliad. ζ. C.

Quamuis autem ζών esse Ionum dicatur, ab ipso etiam Eustathio, tamen & ζωνή alicubi scriptura est: vt I, 38. genitiuus ζωνῆς. H.

Ζώνη, est Herodoto πορφυροῦν ἰμῆρον, teste Suida. H.

H

Ἡΐσα, Domicilia, id est, Ea loca in quibus vel homines vel animantes aliæ degere solent. C.

Ἡμεκτεῖν, Indignari, Offendi. C.

Vide Περὶ ἡμεκτεῖν.

Θ

Θάλια, Conuiuium lautum & opiparum. Si ἀθάλλω deriuatur, sonabit quasi quis dicat Conuiuium florens, vt in Thesaurο scripsi: sed addidi vocem latum. Dixi enim posse videri respondere his duobus, θάις τε θάλια. perinde ac si diceretur Conuiuium latum & quasi florens. Verum apud Herodotum (vt & Bud. scribit) non tantum est Epulum sed etiam Dies festus. Sic autem in isto scriptoris huius loco in principio cap. 27. καὶ ἦσαν ἐν θαλίῃσι, Valla vsus est hac interpretatione, & celebrando festo operam dabant. Non video tamen cur altera significatio locum habere hic non possit. H.

Θοίνισεν. Cibo, Pasco. Factum ex θοίνη, ita vt sonet quasi quis dicat, Θοίνω παρέχω, vel Εἰς θοίνω παρέχω. eodem modo quo ex δῖπνον fit

Διπνύζω. In Clione, cap. 129. cum accusat. personæ & datiuo rei, *πρὸς τὸ ἔωυτὲ Διπνύζον τὸ μὲν ἐκείνος σαρξὶ πύ παιδὸς ἐδόκησε.* Vbi fortasse rectius τὰ quam τὸ post *Διπνύζον* scriberetur. Alioqui iubaudendum fuerit *κατὰ. H.*

Θοεὸς, τὸ σπέρμα. C.

Θορῆ non *Θοεὸς* habet editio Basiliensis Heruagij, vnde sumpta hæc Camerarij fuerunt: sed hunc tamen *Θοεὸς* scripsisse mihi persuadeo. Nam illud *Θορῆ* nec speciem quidem vocabuli Græci præ se fert: at *Θοεὸς* significans *σπέρμα*, id est, *semen* (sed intellige *semen genitale*) legitur apud hunc nostrum scriptorem, legitur apud Hippocratem. Apud hunc, vt II, 93. principio, *δορράινοντες τὸ Θοεῦ:* apud Hippocratem, vt quum scribit libro De morbis secundo, *θεεὶ ἔρχεται οἱ Θοεὸς πύλις καὶ ὑγρὸς.* Scio alioqui fuisse qui aliquantulum discriminis inter *Θοεὶν* & *σπέρμα* ponendum existimant. Obseruandum est autem, non simpliciter *σπέρμα*, sed *σπέρμα παιδοποιδὶν*, ab Herodoto dici, VI, 68. *H.*

Θυμαλγῆς, Animo dolorem asserens. vt *Θυμαλγῆα ἔπος*, I, 29. initio. *Verba dolorem animo asserentia*, vel *Aegritudinem alicui asserentia*, vt loquitur Terentius. Possis & ita reddere, *Verba quæ animus egre fert.* Quoniam autem Homerus quoque isto composito vitur, (veluti quum *Θυμαλγῆς ἔπος* & *Θυμαλγῆα μῦθον* dicit) possis, magis poetice loquens, reddere, *Verba animum mordentia. H.*

Θυμὸς, vocabulum valde alioqui & apud ceteros vsitatum, quendam vsum habet qui apud ceteros vix occurrat, nisi ex eius imitatione. Iungit enim genitiuo: vt quum lib. I, cap. I. dicit *ἀνέεσται τῆς φορτίων τῆς σφῆς τῷ θυμῷ* *μαλιστα*. id est, *quorum maxime* (vel *potissimum*) *erat illis cupido.*

Θύσανοι, id est, *κερασοὶ*, *Bulla aut fimbria in clypeis & tunicis. C.*

Θύσανοι geminato *σ* apud eum antea scriptum fuit: sed ne geminetur *σ* obstat quantitas syllabica, quum prima brevis sit apud poetas: etiam si, licentia vtentes, in *Θυσάνοις* & *Θυσάνοεσσα* producant, vt metrum possit ingredi. Tum autem & duplicatur illa littera in quibusdam exemplaribus. *H.*

I

Ἰθαγρῆς, Germanum, Natiuum, II, 17. *ἐκ Ἰθαγρῆα σώματα ἔστι, ἀλλὰ ὄρυκτα, Non sunt ostia natia, sed fossilia. C.*

Vfus est hoc vocabulo non solum Ho-

merus, sed Hippocrates quoque: sed vterque paulo alia signific. quam in loco qui modo ex nostro scriptore allatus fuit. Legimus enim O. H. 5.

--- ἀλλὰ μεῖον Ἰθαγρῆεσσιν ἐπίμα.

vbi *Ἰθαγρῆεσσιν* sonat *γνήσιος*: apud Hippocratem verò *Ἰθαγρῆς κῆμα* potest quidem fortasse exponi itidem *γνήσιον*, sed alia tamen ratione. Est enim conceptus vetus, & qui à falso, id est, à mola, distinguitur. Videndum an vocabula *Genuinus* & *Germanus* & hic & illic habere locum possint. *H.*

Ἰθός & *Ἰθὺ* pro *Ἰθός* & *Ἰθὺ*, itidem que *Ἰθία* pro *Ἰθία*, sicut apud Homerum & Hippocratem. Dicit autem ab Herodoto *ἐκ τῆς Ἰθίας* exponit *ἐκ τῆς Ἰθίας* & *παρὰ θί:* hunc eius locum asserens, III, 127. *ἐκ μὲν δὴ τῆς Ἰθίας ἔρατὸν ἔσ' αὐτὸν οὐκ ἔδοκε πέμπειν, ἀτὲ οἱ δέοντων ἐπὶ τῆς Ἰθίας μάπτον.* Est enim reponenda apud Suidam hæc scriptura, *οἱ δέοντων* vna voce, pro illa quæ apud eum duas voces habet, *οἱ δέοντων*. Vide plura super hoc loco in his verbis, *Οἱ δέοντα ἰσθμιατα. H.*

Ἰνεομδῆος, vnde *οὐκ ἰνεομδῆος* & *οὐκ ἰνεομδῆος*, *Non debite*. & *μᾶλλον τὲ ἰνεομδῆος*, *Magis quam conueniret.* Hæc Camer. Exempla autem habes VI, 65. *φαὶ αὐτὸν οὐκ ἰνεομδῆος βασιλδεν τῆς Σπαρτητέων.* Paulo post eod. cap. *οὐτὲ ἰνεομδῆος βασιλδοντα Σπάρτης.* Quod autem & aliis in locis feci in Gallorum, & aliorum qui Gallici sermonis studiosi sunt gratiam, hic quoque faciam, vt quàm bene conueniat hic aduerbij istius vsus cum eo quod Gallicè dicitur, ostendam. Quum enim aduerb. *ἰνεομδῆος*, vel potius *ἰνεομδῆος*, (hanc enim lectionem præfero) à verbo *ἰνεομδῆος* originem habeat, quod est *venire*, Gallicè *venir*: animaduertendum est ista verba, *οὐκ ἰνεομδῆος βασιλδεν*, posse ita nostro illo sermone exprimi, *Il ne luy vient pas de regner.* Est autem *vient* à Latino *venit* (littera *i* ex fine ad principium transeunte) Ionicè, *οὐκ ἰνεέτα*. perinde ac si quis diceret, *οὐκ ἰνεέτα εἰς αὐτὸν τὸ βασιλδεν*, pro illis, *οὐκ ἰνεομδῆος βασιλδεν*. Alioqui & his verbis hoc exprimeret sermo noster, *Il ne luy touche pas de regner.* Alterius autem generis loquendi, *μᾶλλον τὲ ἰνεομδῆος*, exemplum tibi suppeditat VI, 84. *ὀμιλέοντα μᾶλλον τὲ ἰνεομδῆος*. quum antea pro *μᾶλλον τὲ ἰνεομδῆος* dixisset *μεζόνως*: vtens his verbis, *ὀμιλέον σφι μεζόνως*. Nam qui aliquid facit *μᾶλλον τὲ ἰνεομδῆος*, id est, magis quam conuenit, siue magis quam par est, is dici potest illud *ποιέειν μεζόνως*, quod Ionicum est pro *μεζόνως*. quasi dicas, *maiores in modum quam oporteat.* Sed Valla malè hunc locum

vertit

vertit, non secus quam si verba illa μάλλον τὴν ἰκνεομένην non ad ὀμιλίαν sed ad ἀκριτοποίησιν, siue ad ἀκριτοποίησιν (ut ibi legimus) referrentur. Addam & hoc, Hippocratem quoque illo aduerbio vsum esse, & quidem alicubi significare apud illum *Quantum par est, Quantum satis est.* ut quum dicit, γὰρ πίνειν ἰκνεομένης. Apud eundem ἐν τῷ ἰκνεομένῳ χρόνῳ. *Debito tempore, Conuenienti tempore, Suo tempore.* Miror autem afferri ex illo loco scripturam ἰκνεομένην ἐξ loco libri De fract. ἐν τῷ ἰκνεομένῳ χρόνῳ, & dici, ἰκνεομένον χρόνον non minus quam ἰκνεομένην, in vfu esse, quasi verò illam quoque scripturam Græca lingua possit admittere, ac non iubeat nos vel ἰκνεομένην vel ἰκνεομένην dicere. Ceterum huius generis loquendi aptum habemus hoc quoque exemplum, *προγενέσκειν τὸν χρόνον τὴν ἰκνεομένην, Senescere ante debitum tempus.* Et quasi quis dicat, *Ante legitimum tempus.* Alioqui & simpliciter, *Ante tempus,* dici potest. Poëta autē dicerent etiam (ut opinor) *Ante suum tempus.* Ex eodem affertur & hoc, *προγενέσκειν οὐχ ἰκνεομένην* (sed malo ἰκνεομένην) *pro curis intempfestiuis.* at verò illud, ἐν τῷ ἰκνεομένῳ χρόνῳ, apud Herodotum etiam existat. vi. 86.

Ἰσορέειν & Ἰσορέεσθαι sæpe apud hunc scriptorem occurrunt, præsertimque illa vox actiua. Est autem Ἰσορέειν *Interrogare, Sciscitari, Percontari, Inquirere:* & Ἰσορέεσθαι, *Interrogari, Inquiri.* II, 19. Ἰσορέων αὐτοῖς ἑβραῖα δυνάμει ἐξ ἧς ὁ Νεῖλος τὰ ἑβραῖα πεφυκέναι τῶν ἄλλων ποταμῶν. Et paulo post, ταῦτά τε δὴ τὰ λεγόμενα ἐβραῖα εἰδέναι ἰσορέων. Sic I, 61. μὴ δὲ εἴτε ἰσορόση, εἴτε κῆρ, φερέσει τῆ ἑωυτῆς μητέρι. *Dicit matri siue percontanti siue non.* Sed Valla longè ἰσορέειν hic esse putauit *Enunciare,* ideoque alienum ab hoc loco sensum commentus est: ut tibi patebit ex collatione verborum eius cum iis que margini adscripta sunt. At verò pass. vox ἰσορέεσθαι I, 24. legitur, sed ita ut actiuam potius signific. habere videatur. H.

K

Kαὶ δὴ frequens est apud hunc, in narrationis vel incremento: ut quum Latine dicitur *Atque etiam,* vel *Tum,* vel *Tum etiam,* & similiter. C.

Κάρτα πάντο, *Admodum.* C. Aliquando (I, 71.) & præfixo articulo dicit τὸ κάρτα, siue τοκάρτα. Eustathius tamen in librum ἰωτα Iliadis, non Ionum sed Dorum esse dicit articuli pleonasmum ante aduerbia. H.

Καταγίξεν, ut καταγίξεν ποσει, *Igni consecrare.* Item *Immolare & sacrificare,* Clione c. 86. & Melpomene c. 35. Et Ἐναγίξεν, *Inferias*

mittere: Euterpe, c. 44. in fine. ὡς ἠεὶ ἐναγίξουσι. C.

Illi autem καταγίξεν addendum est καταγίξεν si quidem emendatè scriptum est καταγίξεν, I, 202. Sed (verum ut fateat) suspicione apud me scriptura hæc non caret: præsertim quum & Erotianus, suo in Hippocratem lexico, Ἐναγίξεν, non Ἐναγίξεν, scribat, exponens, τοῖς κατοχομένοις ἢ τοῖς καταχθονίοις θύειν. sicut Hesychius, χρᾶς ἐπιφέρειν, vel θύειν τοῖς κατοχομένοις. Sed magis priorem probo expositionem quam posteriorem: & in posteriore placet quòd κατοχομένοις tantum dixerit, non autem cum Erotiano, ἢ τοῖς καταχθονίοις: quoniam hoc de diis inferis dici solet. Non solum autem *Inferias mittere* dixerunt Latini, sed etiam *Inferias ferre, & Inferias dare.* At *Inferias facere* (ut etiam exponitur) me legere haud memini. H.

Καταδύξαι vsurpat ut alij καταγνώσθαι. H.

Καταπροξέσθαι interpretantur, *Gratè habituros aut impune laturos esse.* ἀπὸ τῆς προξίως deducto vocabulo. ut Thalia, c. 36. extremo, ἐκ καταπροξέσθαι, de iis qui Cræsum conseruassent. Et non minus in fine eiusdem libri, c. 156. & Polym. c. 17. Sed Terpsich. c. 105. posse ita accipi videtur ut sit à verbo ἰκέσθαι Ionico, & significet, *Progredi longius aut effugere,* simileve aliquid. C.

Καταφράζομαι, vide in Ἐπιφράζομαι. H.

Κατέδησαν φάρα ἔθ), II, 174. metaphora respondente ei quam habet ἀπέλυσαν. H.

Κατηλογέοντο, vide in Ἀλογήσας.

Κεῖρειν apud Herodotum, *Vastare, Popularem* veluti quum dicit VIII, 32. πάντα ἐπέφλεγον καὶ ἐκείρον. Et IX, 15. ἐκείρε τοὺς χερούς. itidemque passiuè, VIII, 65. ἐκείρετο ἡ Ἀττικὴ. Quem verbi huius vsum sumpsit Herodotus ex Homero, utente non solum simplici, sed & composito κατακείρειν ut Odyss. χ. -- ὅτι μοι κατακείρετε οἶνον, *Depradabimini domum, Spoliabatis domum.* Herodoti autem exemplo vsurparunt etiam Thucyd. & Plato. H.

Κεραίξεν, *Diripere, Sternere,* II, 115. ἀλλὰ καὶ οὐκ αὖτὸ ξείνῃ κεραίσας ἦκει. Et Homer. --- ὅτι περ Τροῶας κεραίξεν ἢ ἄλλης. C.

Κῆ, ut πῆ, item Κῆ sine accentu, quum est particula ἀπαληρωμένη, id est expletiva. Exemplum illius existat I, 32. extremo, σκοπίειν δὲ καὶ παντὸς χρόματος τὴν τελευτὴν καὶ ἀποβήσεται. At huius exemplum cum alii plerique præbent loci, tum hic, IV, 124. σαδίας ὡς ἐξήκοντα μάλιστα κη. H.

Κληδῶν & Κληδῶν, *Rumor, Fama, Omen.* χαίρει ἢ κληδῶνι. Odyss. v. C.

Κλυζήματα, Euterpe c. 2. *Vagitus puerilis:*

significatio πεπομηδώς, ut videtur Cam. Quamuis autem ita legatur in edit. illa Bafilienfi, puto tamen Cam. scripsisse πεπομηδών, non πεπομηδώς. aut ita, πεπομηδώς (ut videtur) facta. vel potius huic vocabulo data. Vel tale quid.

Κόσμος, τάξις, id est, Ordo, Ratio, I. 99. κόσμον τόνδε ὁ Διόνκιος παρῶτος ὄρεσι καταστράμειρος, Hanc rationem primus instituit. vel, Ita res regni ordinavit. Item, II, 13. ἐφοδον οὐδενὶ κόσμῳ, de effusa fuga. Inde Homericā, κοσμήτερε λαόν. &, αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἀμὶ ἠγεμονίῃσιν ἐκαστοῖ. C.

Κυρίδιος ab Herodoto (sicut & ab Homero ante illum) dicta fuit vxor, quam duxit dum adhuc esset κόρη, id est virgo, & quidem iuuenicula, siue iuuenilem aetatem non excedens. Sic in Clione cap. 135. Γαμέσι δ' ἐκαστος αὐτῶν πολλὰς μὲν κυρίδοις γυναικάς. Sed ab Homero terminatione alia κυρίδιον dicitur. Sic II. v. Οὐ μὲν κυρίδιον ἄλοχον κ' ἠπήματα πολλὰ Μάψιδ' οἴχεθ' ἀνείροντες. Sic Iliad. τ. -- Ἀχλὴνός θείοιο Κυρίδιον ἄλοχον θήσῃ. Verum & Κυρίδιος πόσις (id est maritus) vicissim ab Homero dicitur. H.

Κυρεῖν, cum genit. τυχεῖν, siue τυχεῖν. Item Κυρήσιαι. ut I, 59. circa finem, ἐδέετό τε τῆ δήμου φυλακῆς πινός παρὸς αὐτῆς κυρήσιαι. aliquam custodiam ab illo consequi, vel obtinere. Hinc & Κυρήσιαι pro τυχεῖν. Apud Hippocratem participio iungitur, eo modo quo ἐτυχε, vel τυχεῖν, plerumque illi iungi videmus. Legimus enim apud illum, κ' ἠμῖν κυρήσιαι τὸ σῶμα τεθνεός, id est, neque dum corpus mortuum fuerit. Vbi alioqui τυχη dici potuisset.

Ἐγκυρεῖν itidem pro ἐντυχεῖν, ut libr. VII. 218. ἐνεκύρησιν στρατῶν, inciderunt in exercitum. Exstat verò & aliud compositum apud Hippocratem, videlicet Συγκυρεῖν, ut in libro De morb. συγκυρήσιαι ὡς τε ῥιγάσῃ μεθύνοντα. sed hoc est pro συμβήσεται, id est, eueniet.

Κώμω χεῖσθαι, Comestationem exercere, vel potius comestationes. in Clione, cap. 21. extremo, τότε πίνειν τε πάντας καὶ κώμω χεῖσθαι ἐς ἀλλήλους. vbi interpres vertit, Et inter se comestationibus uterentur. Ab hoc nomine est Κωμάζειν. At verò κώμω, quod frequens est apud Hippocratem, quamuis consequi illas τῶν κωμάζοντων computationes plerumque videamus, mirum tamen est si Galenus κωμάζων prius esse quàm κώμω, & hoc ex illo deduci putavit. Nec enim rationi & artis grammatices legibus consentaneum magis puto κώμω quàm κώμων ex illo deducere: id est, non minus praeposterè illud quàm hoc posse fieri.

Κώς, & κως encliticè, pro πῶς & πῶς enclitico, passim apud hunc scriptorem, pra-

fertimque hoc posterius: ut lib. III, c. 150. κως κως ταῦτα ποιούντες ἐλάθονον.

Λ

Λαβείν, unde Διαλαβείν I, 114. Et Λελάβηκε, I V, 79. νυῖ ἕτος ὁ δαίμων καὶ τὸν ὑμέτερον βασιλέα λελάβηκε. Paulo autè, καὶ ἡμέας ὁ θεὸς λαμβάνει. legitur & λάβε, cum alibi, tum I, 108.

Λαισθία, Parma, aut Pelta. C.

Λάωα, Angiportum. ut & Odyss. χ. C.

Λέχη, Sermo, Colloquium. In Euterpe, c. 32. ἀπικέσθαι ἐς λέχην παρὶ τῆς Νείλου, mentionem factam dicit Nili. Et Calliope, c. 70. γηρομήνης λέχης, verba quum fierent. Et Ἐλληχεῖα ut I, 153. ἐταῖ Ἰώνων πάρεα ἐς αἰ ἔλληχεα, ἀλλὰ τὰ οἰκῆσια, non de Ionum malis sed de suis fabulabuntur. Et Περίελληχεύτος, II, 135. Celebris. Et apud Hesiod. λέχη, locus publicus, de fabulis & colloquio vulgi, ut apparet, dictus. Odyss. σ, Οὐκ ἐθέλεις δῖδεν χαλκῆιον ἐς δόμον ἐλθόν, Ἡεῖ που ἐς λέχην. C.

Ληίζεσθαι, Rapere. C.

Λιπαρή τε καὶ ἀρετῆ, IX, 21. Constantia (seu tolerantia) & fortitudine. Λιπαρέετε μύροντες, durate, Calliope c. 44. Et Euterpe, c. 42. ἐπί τε λιπαρέειν τὸν Ἡρακλῆα, quum Hercules perseveraret in flagitando. C.

Λόγος, etiam fabulam, id est, μῦθον, significat. ut Clione, cap. 141. ἐλεξέσθαι λόγον. Et, Αἴτωπος λογοποιός, & Ἐκαταίος λογοποιός, Euterpe c. 134. & 143. C.

Λόγον ἐωυτῶ διδόναι, Reputare aliquid, seu Secum perpendere. C.

Λωβάσθαι, Fœdare, eo modo quo dicitur à Virgilio, Fœdavit vultus, de facie mutilata. Sic enim apud nostrum scriptorem Zopyrus seipsum λωβάσθαι, III, 154. Atque ut hic legimus ἐωυτὸν λωβάσθαι (additis etiam his duobus verbis, λώβω ἀνήκεσον) sic paulo post, ἐωυτὸν λωβάσθαι. Ac paruo interuallo sequitur cap. 155. λελωβημένον significat. passiva. Apud Homerum Iliad. ε. Ἡ γὰρ ἀν' Ἀτρεΐδην νυῖ ὕσατα λωβήσατο, Nunquam postremum me iniuria affecisses. vel, contumelia. Λωβεῖσθαι etiam inuenitur, & quidem apud Hippocratem. Ac significacionem passivam habet λωβέοντα in hoc eius loco, ἀτὰρ πολλὰ μὲν δὴ καὶ ἀλλὰ λωβέοντα. vbi redditur, Probro & dedecore afficiuntur. H.

Μ

Μελεδωνός, Curator, vel Curatrix, Cui cura rei alicuius demadata est, Praefectus alicui rei, seu alicui negotio. I. II. c. 65. μελεδωνοὶ δποδεδίχαται τις

ταυτ' ερωτης χωρις εκαστων, κ' ερσηνες κ' θηλειαι, τ' η
ΑΙγυπτιων. Paulo post, τη μελεδωνη θηλειων. Itē,
τ' οικητων μελεδωνον, III, 61. quod repetitur, &c.
63. seq. Sed & ipsum verbum Μελεδαινειν ha-
bes V III, 115. Μελεδαινειν τε κα' τρεφειν, videlicet,
τοις νοσούντας. H.

Μέμονα, sequente infinitivo, Fert animus
hoc facere, Animatus sum ad hoc faciendum. In
Eratone, c. 84. μη ταυτα μεμονονα μιν ποιασαι.
Sic Homerus Iliad. σ, --- μελισση η φαιδιμος
Εκτωρ Ελκόμεδραυ μέμονεν. Sic autem dicitur
μεμαώς cum eodem infinitivo, & ad eandem
rem significandam, paulo antè, Ελκόμεδραυ με-
μαώς.

Μεταδέξαι dicitur, Qui mutauit sententiam,
seu quem pœnituit. H.

Μεταίχμος γη, vide in ΑΙχμη.

Μετεξέτεροι, id est, τινές. II, 36. Ζεας μετεξέτεροι
καλέεσι. C.

Μίωις, κότος & έγκοτος, Vehemens ira. C.

Μηχος pro μηχανή. vt II, 181. τετο γαρ οι κακου
εη μηχος. Estque reponendum hoc ipsum
verbum, & lib. IV. cap. 151. non longe à princ.
pro μηκος. Vtitur & Homerus: vt Iliad. β, --- ε-
δε η μηχος Ευρέδραυ δυνάμειδα. Vt autem μη-
χος pro μηχανή ab hoc scriptore dicitur, ita
vicissim πάθη pro πάθος.

Μιν dicunt αυτόν. C.

Μύδρος, Candens massa. vt μύδρον σιδήρεον. I,
165. vel λίθος δαίπερος: vt ille philosophus di-
xit: solem esse μύδρον, Anaxagoras Clazome-
nius, Ion. C.

Μυσιλλην, Diffecare, Hom. μισυλλον τ' αεα τάλ-
λα. In Clione, c. 132. δαμυσιλας κ' μίρεα τ' οί-
ρηιον, secta in partes videtima. C.

N

Νεωχμουω, Nouare, id est, νεωτερίζειν. C.
Νόμος, vt communiter, legem signifi-
cat, vt, I, 29. Σόλων ανηρ Αθλωαιος, δε Αθλωαιος κε-
λδουσι νόμοι ποιήσας. Et, Mores ac instituta: que
& νόμοι: vt Thalia cap. 38. ετα νομίζουσι πολυτη
καλλίς τις τας εωυτην νόμοις εκασοι εη. In Melpom.
c. 76. ξεμικοισι η νομοισοι κ' ετι ανας χαδαι φδ-
ρουσι. Et consuetudinem ac morem. Et ετα πατα αν
τοις εδ ποιωυτας νόμοις εστιν οι, in Clione, cap. 90.
Significat & Passua: vt apud Homer. quoque
επι κε νομα μίγεωσι. Et regio: vt νομός Θηβαιος,
Μενδησιος. Et classis: vt νομοι φάσεν, in Thalia, c.
90. &c. Atque hæc posteriores duæ significa-
tiones sunt acuti nominis. Est & modorum ap-
pellatio: vt de Arione, I, 24. νόμον η ερδιον διεξ-
ελθειν, quos apparet acutos fuisse, & concini
folitos voce altiore. Εν χρεων νόμοι, significat,
In conflictu, Consertis manibus. C.

Νυω, particula οδρα, ωληρωματικη, id est, ex-
pletia, passim apud hunc scriptorem, post

μυ. Ac statim initio primæ Musæ, Περωτων μυω
νω οι λογοι Φοινικας φασι γηρειται τ' ελφορησ αι-
τιες. Sæpe autem his particulis μωνωω respon-
det δε in altero membro. vt lib. II. circa finem,
H.

Ξ

Ξενίω & Φιλίω & Ομοιχίω σιωδιδαι &
δελουσαιδαι, Hospitij amicitiaque & belli
coniunctionem & dissolutionem significat. C.

Ξυρον, Nouacula. Adhibetur autem hoc no-
men cuidam loquendi generi, quo utitur VI,
II, επι ξυρον γδ τ' ακηης εχεται ημιν τα περιματα
αδρες Γωνες, η εη ελδιδεροι η δουλοισι. Exstat
idem loquendi genus (quod prouerbiale fuis-
se videtur) apud Homerum: nisi quod Ισαται
est apud eum, non εχεται. Iliad. κ.

Νυω γδ δε παντασιν επι ξυρον Ισαται ακηης
Η μάλυ λυγρος δλεθερος Αχαιοις, ηε βιδουαι.

In quo prouerbiali genere loquendi expo-
nendo vsurpari solet vox Discrimen: quæ ta-
men vtriq; parti conuenire non potest. neque
enim dicit aliquis sibi imminere discrimen de
tuenda vita, vt dicit discrimen de amittenda:
neque discrimen de libertate subeunda, vt dis-
crimen de subeunda seruitute. Hoc constat, eos
dici επι ξυρον τ' ακηης Ισαται, vel, επι ξυρον τ' ακ-
μης εχεται dici τα περιματα eorum qui ab ipso
temporis articulo velut opprimuntur, quo vel
prosperam vel aduersam fortunam experien-
tur. Nec aliunde videtur petitum hoc loquen-
di genus (quanuis alij secus sentiant) quam ab
iis quæ aciei cultri seu gladij admota, leui ma-
nus impulsu amputari possunt. Atque ita per-
tinebit ad id quod prouerbialiter itidem dicitur,
Sub cultro esse. Vnde apud Horatium, Et
me sub cultro liquit. H.

O

Οιδόνται, ωρήματα, vel οιδώνοντα, ad ver-
bum, Res tumentes, de iis quæ adhuc
sunt turbulentæ, siue quæ nondum sunt com-
positæ: quasi quis dicat, quarum tumor non-
dum resedit. In Thalia, c. 127. ατε οι οιδόντων εη
τ' ωρημάτων. quod male reddit interpretes,
Vtique rebus nondum satis fundatis. Sic autem
& eod. lib. c. 76. vbi Ald. & Germ. editiones
οι δόντων habent pro οιδόντων. qui error est a-
pud Suidam quoque. Sed illo in loco inter-
pres ea verba præterit: ego in margine ad-
scripta ibi interpretatione reddidi, rebus fla-
grantibus.

Οι χόνη, pro ωχρητο. Et Iliad. β, εη εητος
σωωχοποτε. C.

Οικως, pro οπως, quomodo. vt III. 116. οικως μω γινώ-
μωος, δε paulo antè, οικως δαλασά εστι τα επηνηνα

Sed alium etiam usum habet istud vocabulum, qui non datur illi ὅπως. ut in Clione, ca. II. εὐώθει γὰρ καὶ ἀφρόθεν, ὅπως ἢ βασιλεία καλέοι φοιτᾶν. vbi redditur *quum* vel *quoties* vocaret. Sic ὅπως εἶσι, *quum* vel *quoties* plueret. Atque ita plurimis in locis vtitur. H.

Ολοίτερος, subaudito nomine πέτερος, Saxi quoddam genus est, in hostes proiici vel potius deuolui soliti: quod à rotunditate nomen istud habere quidam crediderunt. Xenophon ad ὀλοίτερος addidit πέτερος. Homerus autem Iliad. v. quadrisyllabe, ὀλοίτερος ὡς δὲ πέτρης, vbi subauditur πέτερος. Quidam tenui spiritu hanc vocem scribunt, tanquam ita dicatur quasi ὀλοός ἐν τῷ τρέχῃν. Fufius de hac voce differitur in meo Thesauro Græcæ linguæ. H.

Ὀνομα, Vitupero, vel Contemno, Pro vili habeo. ut II, 167. ἠκίστα δὲ Κορίνθιοι ὀνοματοῖς χεστέχνας. vbi interpres contrario sensu dixit, Corinthij quoque, minimi faciunt opifices. Sic apud Hom. ὀνομα, Iliad. v. & Od. ξ. Et ὀνομα, Od. φ.

Ὅτι interdum pro δὲ π. ut III, 78. εἶρετο ὅτι εἰ χεῖται τῇ χερί. Sic II, 19. circa finem καὶ ὅτι αὐτοῦ δὲ πνεύσας μένος πάντων ποταμῶν οὐ παρέχεται. H.

Ὅτι τάχος, pro ὅτι τάχιστα, Quamcelerrimè, Quamcitissime. Vel, Primo quoque tempore, IX, 7. in fine. H.

Ὅτι μὴ significat, εἰ μὴ, Nisi, Præterquam, & similia. C.

Ὅτι δαμοί, id est, εἰ δένες. C.

Π

Παρεκτίσαι, Introdúcere. C.

Παραμέμνημαι alicubi poni videtur pro simplici μέμνημαι, sicut pro hoc ponitur quibusdam in locis compositum ἐπιμέμνημαι, vel ἐπιμνήδω. H.

Πάρεξ, Præterquam. C.

Παρέχῃ μοι, sequente infinitiuo pro εἴξει μοι, Licet mihi, Penes me est, In me situm est. III, 142. H.

Παριδών, I, 37. ἔτε πνὰ δουλίλω μοι παριδών. Et paulo post, c. 38. ἔτε ἄλλο εἰδὲν ἄχαρι παριδών τοι. Vtrobique pro εἰδὲν positum quidam existimant. H.

Παχέες, Diuites, Opulenti, Αἰγυπτίων δὲ οἱ παχέες, vbi interpr. vertit *proceres*. Nam sæpe hi sunt ex illorum numero. H.

Περικακτέω, ὦ, idem cum simplici Ἡμεκτέω significare videtur: videlicet *Aegre ferre*, *Graviter ferre*, *Indignari*: atque adeo magnam indignationem præ se ferre: quod fit querendo, siue quiritando: Vnde factum est ut III, 64. Περικακτέω τῇ ἀπάσῃ συμφορῇ, reddiderim, De tota calamitate questus. Sed VIII,

109. initio, absque vilo casu ponitur Περικακτέω. Apud Suidam & Περικακτέω (non Περικακτέω) & Περικακτέω, non Περικακτέω. At vero illius Περικακτέω plura tibi exempla Thesaurus meus suppeditabit.

Περικακτέω, vide in Λέξῃ.

Πέριξ, Circum: ut Arboribus clausi circum. vel Circa: ut Corpora multa virum circa. C.

Πεσόμερα στήα, id est, ὀπίσσωμα. Πέσων enim Coquere & Conficere. ut Homero quoque, metaphorice, πέσων πεσόμερα. C.

Πίσσως, id est, πεποιστός, Fretus: ut & Hom. ἰωρήη πίσσως καὶ κέρται πέσων. Sed & Eurip. Orreste, θυρήβω τε πίσσως καὶ μαθητὴν παρρησία. C.

Πολέμα, alicubi pro πολεμικά. H.

Πρόξα, Subito. lib. VII. c. 65, καὶ πρόξα τε φωνῆς ἀκείν. C.

Σ

Σαγήρεις, Secures, aut Bipennes, aut aliud barbarici teli genus. Ita Camer. siquidem fides habenda est illi Basiliensi editioni: ac non potius credendum est illum σαγήρεις scripsisse. H.

Σαρκάζειν, Tondere significat seu Vellere. ut Melpom. c. 64. Σαρκάζεις βοὸς πωλῶρῃ. Atque id & Hippocrati significat verbum, ἐν τῷ ἀρθερον. C.

Σακκίω, Excolo, in Melpom. c. 23. τῆτο ἐπεὶ ἀνθρώποι πέπον, σακκίωσι μαπίοισι. vbi tamen interpr. verbo exprimunt, non verbo excolant, vsus est. Sed Eustathius, vel potius Dionysius apud Eustathium, ex hoc nostro historico Herodoto affert etiam χεῖμαθ' ὑποσακκίζομενοι. Quinetiam ὑποσακκίζειν τῆς ὀδ' εἶ esse ait τὸ ἀποκόπειν καὶ ὑφαίρειν (subaudiendum autem puto τῆς ὀδ' εἶ cum hoc verbo ὑφαίρειν) atque addit, in hac significatione respici fortasse ad saccum qui paulatim euacuatur. Alioqui σακκίζειν dicuntur etiam sacularij fures, siue sacculorum fures: quum Hesy chius σακκίζειν exponat, τὸ ἐκκενῶσαι δὲ ἀκλοπῶ τοῖς σάκκοις. Sed apud illum & in verbo & in nomine littera σ geminatur (sicut & in σακκίωσι apud Herodorum: quum Ælius Dionysius σάκκος etiam non σάκκος ab Atticis scriptum fuisse testetur.

Σπέρχην, Aduersari & offendi. Et Σπέρχης Perturbatus. C.

Συγνώσω (ut admonui in Ἀναγνώσει) à vulgari vsu & ipsum discedit apud Herodotum: qui duobus modis eo vtitur. VII, 13. νῦν μὲν τοι συγνώσῃ, χεῖσμαι τῇ ἐκείνῃ γνώμῃ. vbi συγνώσῃ est, Postquam tecum reputavi hanc rem. vel, consideravi, seu perpendi. Sic in fine cap. 3. lib. IV, μεθόντες ὡς εἶσι ἡμέτεροι δέλοι, καὶ συγνώσῃς τῆτο. Sic & cap. V. in fine. (Talem autem vsu

usum esse verbi συμπεριεῖν, in meo lingua Graeca Thesaurο docui.) Aliter in fine c. 43. lib. IV. vbi infinitiuo iungitur, Ἐπέξης δέ οἱ ἐσυνώσκων λέγειν ἀληθεία. q. d. Non assentiens ipsi vera dicere, ipsum videlicet, q. d. Non conscius ipsi veritatis. In hoc tamen loco libri V, ca. 91. συνώσκομαι ὑποῖσι ὑμῖν ἐποίησαι ὄρθως, magis proprie reddi potest, Conscij nobis sumus. Quinetiam voce passiva utitur alicubi hac in signific. vt V, 86. ἔσονται συνωσκόμενοι ἐγώ, καὶ τὸ εἶξαι. Vbi autem dicit, VI, 92. ἔτε συνωσκόοντο, ἥσαν τε αὐτὰ δέσπεσι, signific. Non agnoscebant culpam. H.

Συμψήσας interpretantur σωτηρίας, Clione, c. 189. Significat autem correptionem. C.

Συωαλίζω, vide in Α' λέες.

Συωαμωρέειν, *Vastare, Perdere.* Et Συωάμωρος, *Noxius.* C. Sed scribitur etiam Συναμωρέειν. H.

Συνωσῆ ἐχόμενος, I, 88. *Cogitabundus.* Vel, *Quum in attenta cogitatione versaretur.* H.

Συρμαίζω, *Purgare* τῆ συρμαίνῃ quam alij portionem, alij herbam aut radicem, alij succum quempiam fuisse putauerunt. C.

Συωάδω πνι, sequente infinitiuo, I, 92. *Studio meo Opera aliquem adiuuo ad aliquid efficiendum, vel Studium meum alicui ad aliquid praesto.* At verò Ἐπωάδω & Ἀπωάδω alibi in locis vicinis ceu contraria ponuntur. H.

Σφι pro σφίσι ponunt. C.

Σχοινοτενές, *Rectum.* C.

T

Τάρσος καλαίμων, Clione, c. 179. interpretatur *Areolas arundineas, super quibus lateres arescerent.* Sunt & τάρσοι ποδῶν. Et remigia τάρσων habent appellationem. Nominantur etiam τάρσοι in volucris. C.

Τέλειον, *Perfectum, Confirmatum, Euidens.* δι' ὄψιν ὁμείρεν ἐτελείω. I, 121. Et, τὰ τέλεια τ' ωρεβάτων, I, 183. *grandes oues.* C.

Τέλη, *Impensa, & Ordines.* C.

Τέω interrog. vt I, 117. τέω δὴ μόρω τ' παῖδα κατεχρήσαιο; *Qua morte interfecisti?* Eodem modo ποῖσι δόμεσι, I, 37. H.

Τετρυδάμ, *Afflictum esse.* C.

Τὸ, passim pro ὁ, id est quod relatiuum. Sic I, 51. εἰδῶλον τὸ λέγασθαι. Et paulo ante, τὸ ὄπισθ' αὐμοτος τὸ ἔνομα. pro ἐ, cuius nomen quamuis sciam. Sic alibi ἐν τῷ pro ἐν ᾧ, in quo. Pluralis autē genitiuus τ', quum est articulus praepositiuus, interdum voculam πς interiectam habet inter nomē cum quo iunctus est. vt I, 51. τ' πς Δελφῶν, pro πς τ' Δελφῶν. vel potius τ' Δελφῶν πς.

Τειφάσιον, *Triplicem:* vt διφάσιον, *Duplex.* C.

Ταῖ ἔοντι χησαμῶρος, *Veritate usus, Eo quod res erat.* Et τῶ ὄντι γε, *Reuera.* Et καὶ τὸ ἐόν, *Secundum veritatem.* C.

Τὰν ἰδ' ἴδμεν, pro ὄν ἴδμεν, *Quae comperta aut cognita sunt.* vsitata parenthefis Herodoto. C.

Ταυτὸ, id est, τὸ αὐτὸ, similitudinem & aequalitatem & coniunctionem significat. καὶ ταυτὸ τὸ καὶ Ἕλληνας λέγουσι, I, 1. idem ipsum quod Graeci memorat. Χίοι μὲν ναυ καὶ Ἐρυθραίοι καὶ ταυτὸ δέ λέγουσιν, I, 142. eadem lingua utuntur. Item ταυτὸ φερόσαντες, de consensione & concordia, in Clione, c. 59. fin. Et in Polymn. c. 145. συλλεγομένων ἐς ταυτὸ, *quum conuenissent.* C.

T

Υβείς, *Petulantia & lasciuia:* vt de equis, Clione c. 189. de Mulis, Melpom. C.

Υγιμεός, id est, ὑγιεινός, *Sanus.* C.

Υπερθεόσειν, *Superfilire.* vt II, 66. ὑπερθεόσειοντες τοῖς ἀθεότοις. Apud eundem legimus & Καταθεόσειω. apud Homerum autem & Ἀποθεόσειω & Ἐπιθεόσειω legimus.

Υπερτίθεμαι vsum quendam apud Herodotum habet multorum auribus valde mirum futurum. Ponitur enim pro *Communico:* ea in signific. qua dicimur consilium nostrum alicui vel cum aliquo communicare, (vtriusque enim exempla inueniuntur) & qua Cicero dicit, *De societate multa inter se communicarent.* lib. V, c. 24. circa finem, νῦν ὄν, ὅπνοέω γὰρ ἄρηγματα μεγάλα κατεργάσασθαι, ἀπικνέο μοι πῶντος, ἵνα τοι αὐτὰ ὑπερτίθωμαι. Nunc igitur quum res magnas aggredi in animo habeam, fac omnino ad me accedas, vt tecum de his communicem. sed alterum verbum multo aptius mihi videtur. Interp. reddidit *Aperiam.* Sic VII, 81. διὸ ὑμέας ἐγὼ συνέλεξα, ἵνα τὸ νοέω ἄρησεν ὑπερτίθωμαι ὑμῖν. Quinetiam, I, 8. τὰ τῶν τῆ Γύγη καὶ τῶν αὐοῦ δαιέσερα τῶν ἄρηγμάτων ὑπερτίθωμαι. Vtitur vero & actiua voce ὑπερτίθωμαι eadem in signific. vt videbis III, 155. & V, 32. H.

Φ

Φάλαρα, *Ornamenta equorum.* C.

Φάρμακα, *Colores.* Clione, c. 98. φαρμαχάρες ὑποδισκοῖσι εἰσι φαρμάκοισι, *nitent coloribus.* Et φαρμακίδειν, *Tingere.* C.

Φάρσος, *Portio.* C.

Φερέγλυκος, *διωάμωρος, Sufficiens.* C.

Φρενήρης, *Mentis compos.* C.

Φῶρ, *Fur.* C.

X

Χεῖ χηῆσαι, seu τῆ χεῖ, vide in Α' λέες. Χρᾶν, *Respondere,* id est, *Oraculum reddere.* ἢ ἢ Πυθίη οἱ χεῖ τὰ δα, I, 55. *responsum Pythia hoc reddidit.* Et, χηῆσαντος τῆ θεῖς, Clione, c. 69. *Quum oraculum redditum mihi sit.* Inde & Χρησέειον sed hoc communius. C.

Χρήμα. vt, σὺς μέγα χηῆμα. I, 36. Et, τυραννίς χηῆμα σφαλερῶν. III, 53. Et, χηῆμα πολλῶν νεῶν. V, 143. Et, χηῆμα χηῆμος ἀφόρητον, VII, 188. C.

Υἱές, Quæ in caprificis bestiola nascuntur. C.

Ω. Ὀρῶν ἔχον, I, 3. Respectum habere, aut curam. Et, εἰ δὲ μὴ ὦρον ἔσται, III, 155. Nihil momenti attulerit, vel, Nihil retulerit. C.

EX EIVSDEM H. STEPHANI PROLEGOMENIS, IN SECUNDA EDITIONE HERODOTI.

QVANTA sit variis in rebus Gallicæ linguæ cum Græca conuenientia, & quàm multa Græcorum loquendi genera in Gallicum sermonem ita verti possint ut verbum verbo reddatur, (quam Latina contra Græcis nullo modo respondeant) ante multos annos docui, in Gallico libro cui titulus est, De la conformité du langage François avec le Grec: id est, De cõformitate (si ita loqui licet) Gallici sermonis cum Græco: at quum primam herodoti editionem dedi, vel hunc vnum argumento meo non parum exemplorum suppeditare animaduerti. Quum autem ea illi editioni præfixissem, ne in hac quidem prætermittenda, sed potius cum aliquo auctario exhibenda censui.

IONISMI GALLICI, SIVE IONICI Gallicismi, qui apud Herodotum leguntur.

- A'ποβαλέεις τὴν κεφαλῶν, Tu perdras la teste. VIII, 65. Θυμὸν ἔχει ἀγαθὸν, Ayez bon courage. III, 85
- Καμβύσσει ἐτύφε ἢ ἀληθινήν τὴν λόγων, Cela luy toucha le cœur. III, 64. Προσέφερε Δαρείω λόγον τοῖονδε, Porta ceste parole à Darius. III, 134
- Τὰ μὲν ἀνω, καὶ τὸ δῆσω, τὰ δὲ κάτω, ἀνω, Je mettray ce que dessus, dessous. id est, Je renuenseray tout l'ordre qui y est establi. III, 3. Ἔσαν ἐν φυλακῆσι, Ils estoient sur leurs gardes, III, 152
- Οὐκ ὀρθῶς σκουτὲς ἀεθέσκειας, Vous ne vous gouvernez pas bien. II, 173. Γινώσκω τὸ θέλει τὰ δῶρα λέγειν, ut didicimus, Que veut dire cela: pro, Quid hoc sibi vult? IV, 131
- Κόσμον τὸνδε Διόσκου ἀεθῶτος ἔστι ὁ κατασησάμωρος, Il fut le premier qui establit cest ordre. I, 99. Ἔδοσαν σφείας αἰτίους Ἀσείη τῷ Αἰγύπτου βασιλεῖ, ut dicimus, Ils se donnerent à un tel prince. IV, 159
- Μωρίη πολλὴ λέγειν, C'est une grande folie de dire cela. I, 146. Εἰ ὑμῶν φίλον ἔστι, S'il vous plaist. quum rogamus ut aliquid fiat. V, 20
- Ἐρχομαι φράσων, Je vien à dire. Vtitur autem illo genere loquendi frequentissimè: sed mutato interdum partic. φράσων in λέξων, aut ἔρεων. I, 194. Οἷόν τι χεῖμα ἐποίησας; Qu'avez vous fait: cum increpatione. V, 23
- Συνέχεσθαι, S'attacher, de conferentibus manus. I, 214. Ἐκ νέης, De nouueau, pro De integro, Rursus. V, 116
- Ἴνα ἴδω τί κοτι καὶ λέξει, Pour voir qu'il dira. II, 114. Ἀταξίη, Desordre. VI, 13
- Ἐλάβετ' ἡμῶν, Il a receu son salaire, vel son payement. de eo qui punitus fuit pro meritis: seu, pœna quam meruit affectus fuit. III, 15. Οὐκ ἀπέδσαν τὴν ὁμοίω, Ils n'ont pas rendu la pareille, vel, ils ne rendirent pas. VI, 21
- Ὡς ἢ ἐς τὸ οἶνον ἀπῖκετο. Quand il vint au vin, pro Quand il vint à parler du vin. III, 22. Τεῖτρω ἔπει τουτέων, Il y a trois ans de ceci. pro Trois ans depuis ceci. VI, 40
- Τὸν ταῦτα ἐπιδέμωρον εἰπῶν, Qui a donné charge de dire ceci. III, 63. Ἐπισφίσι ἐχοντας, ut dicitur, A qui en avez-vous? pro A qui en voulez-vous? VI, 49
- Ἀπῖνεκε Καμβύσει, Il emporta Cambyses. ut dicitur, Ceste maladie l'emporta. Alibi, λοιμὸς ἀπολαβῶν ἀπῖνεκε. III, 66. Ἐς τὸ ἰκνεταμ ἔχον, A qui il vient, pro A qui il appartient. huc pertinent quæ de aduerbio ἰκνεομῶρος dixi in recensione vocab. herodoti. VI, 57
- Ἐπεί τε ἢ ἐς Δαρείον ἀπῖκετο γνώμην ἀποφαίνεσθαι, Quand il vint à Darius de dire sa sentence. III, 71. Τοῦτο ἀπέρριψε τὸ ἔπος, Il ietta ce propos. VI, 69
- Ἀπῖκε εἰωυτὸν ἐπὶ κεφαλῶν φέρεσθαι ἀπὸ τῆς πύργου καὶ τῶ, Il se laissa tomber. etiam de eo qui præcipitem se dederit. III, 75. Καὶ τῆτο ἐκ ἐστὶ ἄλλως εἰπῶν, On ne le peut dire autrement. id est, On ne le peut nier. VI, 124
- Οὐκ ἠλθον ἐς τῆτον τὸν λόγον ὡς ἐμὲ χεσθαι, Ils n'en vindrent pas à ces termes. VII, 9: 2
- Τὰς ἀερετὲς ἡμέρας, Ces iours passez, pro Nuper. VII, 16: 2
- Νομίζων Ἐρέξεια ἀποδέξειν λέγοντα οὐδέν, ut Gall. Ce n'est rien dict. VII, 17

Πρῆγμα

Πρῶμα ἀπὸ μὲνον, sequente infinitiuo. <i>On n'auroit autre chose à faire que, &c.</i> VII, 130	<i>rité du fait.</i> VIII, 82
Πρῶτον ζημάτων πάντων, <i>Deuant toutes choses,</i> VII, 145	<i>Φέρει καὶ ἐς πῶσαν τὴν Ἑλλάδα, il emporte à toute la Grece.</i> VIII, 142
Εὐείπω συμβαλλόμενος, <i>vt à nobis dicitur, Je trouue par mon compte.</i> VII, 187	<i>Ἐξέμαθον πᾶν τὸ ἐόν, Ils sceurent tout ce qui estoit</i> IX, 11
Διέξοδι βελλμάτων, <i>vt dicimus, Discours,</i> VII, 234.	<i>Ἐκατὸν ὄργμα δίκμα, vt Gall. Iustes, id est, De iuste mesure. Iustæ mensuræ.</i>
Ἀριθμὸν ποίεσται, <i>Faire le compte.</i> VIII, 7	<i>Δέσποτα, aliquot in locis ad regem: vt illi dicimus Sire: pro quo scribi Cyre, postularec deriuatio à voce κύριε (id est, domine) quæ postea deprauata fuit in κύρε.</i>
Ἡπὲρ δὴ ἔφερε τὴν ἀληθειάν πᾶσαν. <i>Tale est in nostro sermone, On luy apporta toute la ve-</i>	

ALIA DE HERODOTI VOCIBVS, ET

VARIA IN QVIBVS DAM MS. SCRIPTVRA, &c.

Ex eiusdem prolegomenis in eadem
secunda editione.

RATIONI autem consentaneum mihi videtur vt à quibusdam illius recensitionis [*præcedentis vocum Herodoti*] locis initium sumam, super quibus habeo quod te moneam. Primus erit vbi vocabulum ἀτέοντες (VII, 223. in fine) Camerarius interpretatur, *Nihil curantes*, addens, Homerum similiter esse usum. Nam ἀτέοντα quidem legimus apud Homer. Iliad. v, sed pro βεβλαμμένον, (videlicet *εἰς τὰς φρένας*, siue τὴν φρένα. vnde dicitur aliquis voce composita βλαψίφρον) ab ἀτῆ. Pro illo igitur ἀτέοντα, ego vel ἀτίοντα (fuit autem facilis lapsus ex ἀτίοντα in ἀτέοντα) vel ἀτίζοντα reponendum censeo. Illud tamen mihi nullum lexicum sed memoria diu sollicitata suppeditauit. Recordatus sum enim me legisse (apud Theognin, ni fallor) hunc versum,

Πᾶς τις πλάσιον ἀνδρα τίει, ἀτίει ἢ πεινχρόν.

At verò ἀτίζων, pro καταφρονῶν apud Homerum extat Iliad. v. Quòd si etiam incidisset Camerarius in aliquem Herodoti locum vbi vox ἀτέοντες usum illum haberet, eam pro mendosa habendam esse, ex iis quæ dixi constat.

Fuerunt alioqui vocabula quædam inter illa quæ idem recensuit, in quorum scriptura ab editione Basiliensi discedere non dubitavi, quum manifestus esse error videretur. Sed tamen, ne meo stare iudicio necesse habeas, hæc sunt, ἀγνίειν, mutatum in ἀγνίειν & ὀμαρῆν, in ὀμαρῆν necnon θορῆν, (quod barbarum potius quàm Græcum videri poterat) mutatum in θορῆν. Item χλῶες in ψλῶες, de bestiolis quæ in caprificis nascuntur. Monui autem & de nomine σαγήρεις, tanquam suspecto, pro σαγάρεις, quod apud Herodotum legitur.

Sed hinc ad alia venio, quæ scrupulum iniicere cuiquam possint circa interpretationem. Ex his est ὀμαρῆν, quod ille interpretatus est *stercus*; quum potius *ventris exoneratio* significetur: sicut & ὑπόπατος (quo illud exponitur) hoc sonat.

In vocabuli Ἐπισρεφέως interpretatione dubitari potest de illa voce Latina *Obliquè*, posita inter hæc duas *Accuratè* & *Vehementer*: & suspicatus sum primo aspectu, *Obnixè* eum scripsisse: sed quum postea cogitavi, Suidam testari, Herodotum esse usum pro ἀπατητικῶς, id est, *Fallaciter, Deceptorie* (si & hac vti voce licet) *Fraudulenter*, illud *Obliquè* retinendum, & tantum sedem ei suam mutandam censui.

In voce ζῆμα locos aliquot, tanquam eiusdem rei exempla, affert, quum tamen non eundem in omnibus illis locis usum habeat vox ea de qua agitur. Quatuor enim exemplorum, quæ proponit, primum ei est hic locus, *σοὺς μέγα ζῆμα*: secundum, iste, *τεγαννίς, ζῆμα σφαλερῶν*: tertium, *ζῆμα πολλὸν νεῶν*: quartum, *ζῆμα χιμῖδος ἀφόρητον*. atqui in illo secundo loco vbi dicitur, *τεγαννίς, ζῆμα σφαλερῶν*, non idem est usus vocabuli ζῆμα, qui in ceteris tribus: adeo vt hic ζῆμα in *περῆμα* mutando, dici queat eodem sensu *τεγαννίς, περῆμα σφαλερῶν* at in ceteris illis locis vbi genitiuus iungitur illi nomini ζῆμα, hæc mutatio locum non habeat. Quoniam autem huius loquendi generis nullam ille expositionem addit, ideoque lector eam se à me expectare non immerito dicturus est, oro vt meum Thesaurum consultare, & ita vicariam operam illum mihi præstare, malit: simulque diligenter eum quem ibi propono Plauti locum expendere, annon in eo Ionicam illam phrasin repræsentare, aut saltem ad eam alludere, voluerit. Simul autem inde discas, non minus Atticis quam Ionibus usitatum illud loquendi genus fuisse, quum & Aristophanes eo utatur. Ac sunt certe & alia plurima quæ Attici ab Ionibus mutuari non dubitarunt.

In iis quæ paruo intervallo sequuntur (pauca enim tantum verba interiecta sunt, quibus vox *ψύχης* exponitur: pro qua perperam scriptum esse *χλῆς* in editione Basiliensi, paulo ante dixi) postquam *ὠρην ἔχον*, interpretatus est *Respectum habere aut curam*: subiungit, *Et, ἡ δὲ μὴν ὠρην ἔσται, Nihil momenti attulerit*. Quæ tamen interpretatio conuenire loco non potest. Sunt enim verba illa ex hoc lib. III, 155. loco, *ἡ δὲ μὴν ὠρην ἔσται πολλοῦ μέρους*. Sonant autem hæc, *Cuius amissionem nemo curabit*, vel, *De cuius amissione nihil pensi cuiquam erit*.

Sed nec ad verbi *γνωσιμαίχην* interpretationem non satis attentionis attulisse videtur: atque id vel ex iis intelligere poteris quæ in meo Thesaurο de verbo illo dicuntur.

VENIO nunc ad aliud cuius mentionem obiter tantum feci in illa ipsa recensione, ne, si forte diutius differam, obliuiscar. Id autem est de vocabulo *ἔγκος*. Dixi enim me vix persuadere mihi posse, *ἔγκον* in duobus quos legissem herodoti locis, pro *κότον* positum esse. Ideo autem à me dictum hoc est, quod vocem hanc pro adiectiuo tantum nomine habeam, & nihilomagus substantiuum esse nomen posse existimem quàm *ἔγκυκλον*, aut *ἔγκονον*, aut *ἔμπονον*. Confirmant autem, mihi hanc opinionem quatuor nostri scriptoris loci: quorum primus sit hic, VI, 73. *δεινὸν πινά σφι ἔγκονον δὲ τὸν παρορηλακισμὸν ἔχον*. Secundus autem hic, VI, 133. *ἀτὰρ πινά ἔγκονον εἶχε*. Tertius sit iste, VIII, 29. *ἔγκονον σφι ἀμφοτέρων ἔχοντες*. Ad quartum autem antequam veniam, considerare te iubebo in duobus locis sequi participium *ἔχον*, in vno ipsum verbum *εἶχε*. Quid tum? dices. Quoniam dico scriptam ab Herodoto fuisse præpositionem *ἐν* seorsum ab illis duabus syllabis quæ sunt secunda & tertia in voce *ἔγκονον*, & illam præpositionem per tmesin à participio & alibi à verbo separasse, remanente in medio voce *κότον*. ut perinde sit ac si scriptum esset, *δεινὸν πινά σφι ἐν κότον ἔχον*, pro *δεινὸν πινά σφι κότον ἐνέχον*. Item, *ἀτὰρ πινά κότον ἐνείχε*. Eodem modo in illo tertio loco, *κότον σφι ἀμφοτέρων ἐνέχοντες*. Sed quid me in hanc suspicionem, vel potius sententiam (omnino enim illud mihi persuadeo) adducit? Locus ille qui superest ex iis quos me allatum promiseram. Is legitur in Clione, c. 118. *Ἀσάγης δὲ, κρύπτων τὸν οἶνον ἐνείχε χόλον*. Esse enim scribendum *ἐνείχε*, ut habet posterior hæc editio, non *ἐνείχει*, ut in priore legebatur, (Aldinam & Basiliensem perperam sequente) luce clarius est. Quomodo enim ab *ἐνέχω* esse *ἐνείχει* possit? Iam vero & absque adiectione dici *ἐνέχων πινί*, Thesaurus meus docebit. Ac meminit certè huius vsus verbi *ἐνέχων* Eustathius quoque: scribit enim, *ἐπέχων* apud Homerum in *Odyssæa* esse *καὶ πινὸς ἔχον* atque hoc dici etiam *ἐνέχον*. Ille autem *Odyssææ* locus est hic, ex libro τ,

Δαιμόνι, τί μοι ὦδ' ἐπέχης κεκοιτότι θυμῶ;

Vbi postquam dixit idem scholiastes, *ἐπέχης* (intellige tamen *ἐπέχης μοι*) idem esse quod *καὶ ἐμὲ ἔχης*, & præpositione hac indicari interdum *ἐναντιότητα*, exemplis quibusdam docuit, tandem subiungit, simile verbo *ἐνέχον* esse hoc *ἐπέχον*. Hoc tantum superest nunc ut videamus an Herodotus libenter tali tmesi vtatur seu dialysi seu diæresi qualem haberet illa quam apud eum repono scriptura. Sed præter vnum quod habemus in eodem scholiastæ loco huius figuræ exemplum ex historico, VI, 49. *ὅπῃ σφίσιν ἔχοντες τοὺς Αἰγυπτίους* pro *σφίσιν ἐπέχοντες* (nam hoc esse dictum *διελλυμδύως* scribit: & alicubi *διηρημδύως* eadem de re dicit) alia passim apud eum occurrunt. ut *ἀνατ' ἐδραμον*, pro *ἀνέδραμον*. & *ἀπὸ μὲν ἔθανε*, pro *ἀπέθανε* & *καὶ μὲν ἐκταίνεν*, pro *κατέκταίνεν*. Ac (ut de alia dialysi loquar quæ illi vel potius dialecto illius est peculiaris) interiicitur & vocula *ὦν*. ut *ἀπ' ὦν ἔδωκεν* & *κατ' ὦν ἐκάλυψε*, pro *κατεκάλυψε*. Hæc autem quum ita sint, non immeritò (ut opinor) vocabulum illud *ἔγκος*, quatenus quidem substantiuum, non adiectiuum tantum, sedem obtinebat, è Græcæ linguæ finibus procul amandatur. Nec mirum est tamen tam multis doctis viris & in Græca linguæ exercitatis, ac nominatim, Ioachimo Camerario, viro doctissimo & huius linguæ peritissimo, (scribit enim *Μηνίς, Κότος, Ἐγκος, Vehemens ira*) non mihi tantum, vocem illam fucum fecisse, quum & Græcis lexicographis fecerit: ac potissimum Suidæ: qui eo etiam magis est reprehendus quod ex hoc epigrammatis loco, ----- *πὲρ φόνος αἰὲν Ὀπείδης ἀγαθὸν ἔγκος αἰὲν ἔχῃ*, colligat, *ἔγκος οὐδ' ἔπίμονος ὄργῃ*; & non animaduertat, *ἔγκος* vt adiectiuum, iungi cum substantiuo *φόνος*.

Libet autem eadem opera & de quibusdam aliis vocabulis te commonefacere, quæ quum ex Herodoto afferantur, vt scripta sunt in typographicis editionibus, suspitione tamen haud carent, præsertim veteris libri autoritate (ad nonnulla quod attinet) eam augente. Ex his est verbum *δραφδορείς*, in hoc lib. I, cap. 88. loco, *πόλιν τε τὴν σὴν δραφδορείς, καὶ χημάτα τὰ τὰ δραφδορείς*. Quamuis enim primo aspectu videri possit verbum istud *δραφδορείς* admitti posse (vt ex nomine *δραφδορεῖς* factum) tamen herodoti sæculo in vsu fuisse, vix credibile est. nunc autem accidit quod in vet. exempl. non *δραφδορείς* sed *δραφορείς* legitur. Quod

Quod si quis aliud exemplum afferat eodem è scriptore, videlicet VII, 10. extremo, *ἄπο δέ μιν* is ex me audiet, ibi pariter in vet. exempl. non *ἄπο δέ μιν*, sed *ἄπο δέ μιν* legi. Hunc autem verbi istius vsum exprimere videtur voluisse Horatius Latino illi omnino respondente, quum dixit, *Post insepulta membra differunt lupi.*

Sic autem, quum *ἄπο δέ μιν* apud hunc scriptorem habeamus I, 107. vbi scriptum est, *ἄπο δέ μιν δὲ τῶν μείζων τοῖσι δνειροπόλοισι τὸ ἐνύπνιον*, non dubito quin vet. exempl. sequi oporteat, ex quibus annotatum est *ἄπο δέ μιν* pro *ἄπο δέ μιν*, in eo qui hunc non magno intervallo c. τοδ, sequitur *ἰδὼν δὲ τὸ, καὶ ἄπο δέ μιν τοῖσι δνειροπόλοισι*. Nam in priori editione mea non minus hic quam illic *ἄπο δέ μιν* scriptum erat: sed quum hic ex vet. exempl. adscriptum margini inuenirem *ἄπο δέ μιν*, malui huic locum illius dare. Quod autem factum hic fuit non dubito quin & priore faciendum loco fuerit, scribendo, *ἄπο δέ μιν ἢ τῶν μείζων τοῖσι δνειροπόλοισι*. Haud enim dubito quin haud aliunde quam ex incuria contrigerit ut illi etiam præcedenti loco apposita ex iisdem veteribus libris illa lectionis diuersitas non esset, eo in libro (scriptus autem & ipse erat, sed minus vetustatem præ se ferens) quem posterior in margine sibi appositum habebat. At editio Aldina in priori quidem loco *ἄπο δέ μιν*, at in posteriore *ἄπο δέ μιν* nobis exhibet. Estque & hoc sciendum, fuisse repperit exemplar, quod vicissim pro illo *ἄπο δέ μιν* haberet idem illud *ἄπο δέ μιν*, quod non longo intervallo præcesserat. Quorsum tam multa? ut ostendam, quam verisimile sit quaedam vocabula, præsertimque verba, ob significationem quæ plerisque lectoribus insolens videbatur, ab eorum aliquo (nimirum eo qui ceteris audacior erat) mutata in alia fuisse, hunc etiam apud scriptorem. Sed quis (dices) verbo *ἄπο δέ μιν* ita vnquam vsus est? nimirum significare volens, communicare quidpiam alicui: eo modo quo dicimus nos communicare aliquid ei, quod ita exponimus ut simul eius super eo consilium audire cupiamus. Ipsemet Herodotus (inquam) ita est alibi vsus, non vno in loco. E duobus saltem vnus quidem existat, *ἔπειτα τὸ ἕμιν ἀναφέρειν εἰς ἀλεωνας ἐδίδου, καὶ ἐμοὶ ἄπο δέ μιν, ἢ ποίωμι σήμερον, &c.* Vbi interpret non omnino malè vertit, *Sed quoniam statuis ad plures referendum, & me adhibendum.* Dicens autem, nõ omnino malè hunc locum ab eo esse redditum, hoc addo, dummodo verba ista quibus vtitur, *& me adhibendum*, rectè intelligantur. Significare enim voluit, *& me adhibendum in consilium*. Alioqui non dubium est quin potius, *& mihi communicandum*, dicere debuerit. Alter autem locus est hic, ex lib. III, c. 71. *εἰ μὲν τοι ἄπο δέ μιν τὰ ἐμὰλλον ποίωσειν, ἐκ ἀμὰ δειείδεις: νῦν δ' ἐπ' ἐμοῦ τὸ βαλλόμενος, ἐπαρξαι.* Vbi interpret tandè animaduertit quod alibi animaduerrere non potuerat: videlicet *ἄπο δέ μιν* (nam hic voce actiua vtitur, quum potius passiuæ vsus hunc dare soleat) esse quod Latini *communicare* dicunt. Ut autem minus miter istum verbi *ἄπο δέ μιν* vsus non tantum nouum & mirum visum fuisse, sed etiam mendii suspectam scripturam habuisse, hoc facit, quod verbum quoque *ἀνατίθειμι* quum apud quendam historicum significationem istam haberet, interpret *differre* vertit: quemadmodum & *ἄπο δέ μιν* hunc vulgo vsus habet. Iam verò & quum apud Appianum *ἀνατίθειμι τὰ κενελοδομήρια*, sonaret *renouare*, seu *retractare*, interpretes *differre* reddidit, ut in Annotationibus admonui. Verum, ut ad mentionem diuersitatis lectionum redeam, sciendum est, sicut in præcedente loco pro *ἄπο δέ μιν* scriptum in quibusdam fuisse dixi *ἄπο δέ μιν*, ita etiam in eo Herodoti de quo nunc agitur loco, aliam quandam ex vno manuscripto codice habemus, & eam quidem valde miram, videlicet *ὑπερβίβει* quam si loco huic accommodare lector velit, valde suum ingenium, & quidem frustra, fatiget.

Sunt verò & alij loci in quibus contigisse idem videmus. Nec dubito quin eorum sit è numero iste, è lib. V, cap. 92. *καὶ ἄπο δέ μιν τὸν βίον δ.* Suspicio enim è lectoribus quempiam, cui insolens valde hæc metaphora lectori videbatur, vocem illam *ἄπο δέ μιν* in hanc quam margini adscriptam vides, *ἄπο δέ μιν*, mutasse. Atqui cogitandum erat, Herodotum habere nonnulla eiusmodi, & quæ quum in alistantium scriptoribus versato, mira & plusquam mira videri queant, esse tamen suspecta non debeant. Ad hoc quidem certe *ἄπο δέ μιν* quod attinet, talem eius vsus apud hunc ipsum animaduerrisse mihi videor: quod si tamen nullum aliud apud eum exstaret huius phrasæ exemplum, saltem non minus admitti posse quiuis concesserit quam quod alibi apud eum legitur, videlicet III, 155. *πὼς οὐκ ἔξελωσας τῶν φρενῶν, σιωπῶν δὲ ἀποδύεαι;* Nam (ut dixi in recensione & interpretatione vocum Herodoti) *ἐκπλάσαι τῶν φρενῶν* est *De statu mentis deiectum esse*: siquidem ad illud *ἔξελωσας* respiciamus. Alioqui, si præsentis significatio alicubi huic aoristo detur, significat *De statu mentis deieci*, vel breuius, *De mente exire*, vel, *è mente*. Aut elegantius, *E potestate mentis exire*. Quod si verbum verbo reddatur, *E mente enauigare*, nam *ἐκπλάσαι τῶν φρενῶν*, quid aliud est? Est autem *ἐκπλάσαι* pro *ἐκπλέσαι*, nec dubito quin pro illo *ἄπο δέ μιν* Herodotus

ἡσπλωσαντες itidem scripserit. Sed de hac apud illum scripturæ inconstantia dicendum in sequentibus erit.

Sunt autem quædam loquendi genera quibus verba adhibentur valde vicina, (præfertim ad scripturam quod attinet) & ita quidem ut modò hoc modò illud verbum iis esse adhibitum videamus, non sine dissensione exemplarium. Horum vnum est αἰνίη θεωρεῖν cum accusatiuo personæ, & interdum τρηχῶς θεωρεῖν. Nam & θεωρεῖν huic loquendi generi adhibetur. Ac lib. I, cap. 15. legimus quidem, ἔτι δὲ πύδα αἰνίη τοῦδε θεωρεῖν, in Aldina etiam editione: sed paulò ante, c. præced. vbi habes itidem τρηχῶς κέρτα θεωρεῖν, in Aldina legitur θεωρεῖν. at θεωρεῖν è vet. exempl. est sumptum. Sed tamen initio libri V. occurrit, θεωροῦντας πρὸς τὸν ἡγῆσεν Παιόνων τρηχῶς. quod est à θεωροῦμαι. Quinetiam III, 15. extremo habemus αὐτὸν πολέμους θεωροῦντας.

Ac sunt è diuersis lectionibus nonnullæ quæ haud vno in loco annotantur. ut νομαίοισι pro νόμοισι. nam ut in hoc lib. III, c. 99. loco, νόμοισι δὲ τοιοῖς δὲ λέγονται χεῖρα, habes ex vet. cod. νομαίοισι pro νόμοισι sic & alibi hæc diuersa lectio in iisdem libris se offert.

Sunt denique & lectiones nonnullæ margini adscriptæ, quæ germanæ esse videntur: quum illæ quæ in textu sunt, videantur esse vocabula quæ margini expositionis loco adscriptæ à quopiam fuerant. Exemplum nobis suggerit I, 85. vbi pro δὲ θωρία margini adscriptum est δέσσοι. nam illud δὲ θωρία fuisse adscriptum margini, ad exponendum illud δέσσοι, & ex margine (ut fit) in contextum irrepsisse verisimile est.

Sunt verò & nonnullæ lectiones, quæ quamuis meritò suspectæ esse videantur, tamen eadem illa vocabula non vno in loco leguntur. Ex his est verbum θεωροῦντας pro θεωροῦντας.

Sunt denique & quædam ex illis lectionibus quæ quum per se nullo admitti modo queant, si aliquantum adiuuentur (hoc autem fit aliquid in illis emendando) dignæ sunt quæ magis aut saltem non minus quàm quæ in textu sunt recipiantur. Sed hoc in meis Annotationibus aliquando (deo fauente) exemplis planum faciam.

U T autem interim intelligas lector quanto accuratius in hac editione fuerit à me emendata Vallæ interpretatio, quàm in priore, quæ illis typographis pro exemplari fuit: magnum maioris huius accuratioris indicium vel in prima totius libri periodo habes. Magis tamen insigne exemplum occurret, lib. I, 10. nam ibi si Vallæ interpretationem sequeris, & totum locum attentè considerabis, Herodotum sibi non constare, sed aperte sibi repugnare, dicere cogaris. Hæc enim verba, in illa tam celebri historia de Candaulo malè merito de vxoris suæ pulchritudine, μαδύσα δὲ τὸ ποινδὲν ἐν τῷ ἀνδρὶ, ἔτε ἀνέβωσεν ἀχρωδείσσι ἔτε ἔδοξε μαδέειν, Laurentius Valla ita vertit, Hæc ut didicit à viro quid actum esset, neque præ pudore exclamauit, neque visa est percepisse. Quod (respondebunt hic plerique) peccatum à Valla dici potest: Nonne μαδύσα ἐν τῷ ἀνδρὶ, significat id quod apud eum legitur: ut didicit à viro. siue, ut didicit ex viro. Certè, μαδύσα ἐν τῷ ἀνδρὶ, non aliud significare potest: sed dico repugnare hoc prorsus illi tam bellæ dissimulationi ipsius, quæ his etiam verbis describitur, ἔτε ἔδοξε μαδέειν, & quam quum in ea permanisset, sequutus est is quem ex ea sperabat exitus. Sed quæ tamen alia loci illius excogitari interpretatio potest? Aliam nihilominus excogitandam esse aio: nec tamen aliam (meo quidem iudicio) excogitari posse quàm hanc quæ à me margini est adscripta, Hæc ut animaduertit quod à viro factum erat. Sed tu (dices fortasse) ita interpretando, præpositionem ἐν cum ποινδὲν iungis, perinde ac si dictum esset ποινδὲν ὑπὸ τῷ ἀνδρὶ. Atque plane nouum in Græca lingua hoc esse arbitror. At ego, quidquid tibi & plurimis fortasse aliis in ea nouum est, mihi nouum esse nego: atque adeo talis vsus præpositionis huius exempli tibi iam nunc duo, duobus è locis, cedo. Vnus est, ex eod. lib. I, c. 87. εἶπὸν οἱ νεχαιωμόρον δὲ αὐτὸ ἐδωρήθη. Alter autem legitur eod. lib. I, c. 114. non procul ab initio, ἔτι δὲ ἐποίησε τὸ θεωροῦντας ἐν τῷ Κύργου. Animaduerti autem & Dionem, Herodoti imitatione, aliquoties hac præpositione ita esse vsus. Iam considera lector quantum errorem inducat interdum ignoratus tam parua particulæ extraordinarius (ut ita dicam) vsus. Sed libet obiter & aliud de iis quæ in eodem (I, 10.) sequuntur loco addere. Quum igitur hæc subiungantur, ἔτε ἀνέβωσεν ἀχρωδείσσι, & hæc ita vertantur à Valla, neque præ pudore exclamauit, quasi pudor efficere debuerit ut exclamaret: ego, qui aliam atque adeo contrariam, esse video mentem Herodoti, ita eam expressi, neque exclamauit, utpote pudore retenta. Quinetiam, ut lectori hanc esse mentem Herodoti subindicarem, inter ἀνέβωσεν & ἀχρωδείσσι, interpunctionem posui. Illa autem verba, ἔτε ἔδοξε μαδέειν, quæ vertit, neque visa est percepisse, maluissem ut vertisset, neque visa est animaduertisse: aut neque præ se tulit animaduertisse: ut habes margini à me cum præcedentibus adscriptum.

Alia exempla maioris in hac posteriori editione accurationis (& quidem nonnulla haud minus fortasse insignia) circa emendationes interpretationis Vallæ, ipsemet editionem hanc cum altera conferens, aut annotationes meas legens, inuenies: atque in iisdem plurimarum eius emendationum, margini adscriptarum (quarum pleraque & prior editio habuit) quæ alioqui dubitationem tibi mouere possent, reddetur. Simul verò & de quibusdam quæ in ipsa Herodoti dictione (vulgo textum vocamus) vel emendata sunt, vel videntur emendanda, in illis differetur. De emendationibus autem loquor siue iis quas iam prior editio exhibuit, siue iis quas ista nunc exhibet. Emendata potro fuerunt ex veteris quidem exemplaris auctoritate plurima, vel potius veterum exemplarium (nam rarò absque duorum saltem consensu id facere sum ausus) verùm & vnus interdum locus ex collatione cum aliis. Sic enim lib. I. cap. 46. ἐς Ἀβας pro ἐς Σάβας, alio è loco: & lib. II, cap. 40. pro τῆσι repositum τῆσι fuit, alio itidem è loco. Dicitur autem ἴσι pro ἴσιδ. Verùm & quædam (ac non pauca fortasse) emendationes coniecturales in illis annotationibus proponuntur: & quidem nonnullæ quæ noua etiam vocabula Herodoto dabunt: (noua voco quæ antea apud illum non comparebant in illis quæ vsquam comparebant exemplaribus) ex quibus sunt ἀλλογενώσας & δεασοσυνώμδρον. sed de illo quidem ἀλλογενώσας vix vlla dubitatio relinquitur: at de hoc δεασοσυνώμδρον relinqui mihi dubitationem fateor. Reponetur autem hoc δεασοσυνώμδρον pro δεασοσυνώμδρον, quod legitur li. I. c. 59. initio, adiunctum participio κατεχόμενον interposito particulae καὶ vinculo. iam verò & ex Plutarcho atque aliis qui locos huius scriptoris citant, emendationes depromuntur. Horum autem in numero est Eustathius suistum in Homerum tum in Dionysij de situ orbis poematum commentariis. Quinetiam ex ipso interprete Vallæ nonnullæ emendationes sumentur: quarum tales sunt nonnullæ vt quod in nostrâ lectione affirmatur, id lectio eius neget, aut vice versa.

QVOD verò ad eam scripturæ inconstantiam attinet, de qua me verba facturum promisi, (vnde nimirum fit vt eadem vocabula non vbique eam litteræ aut litterarum mutationem habeant quam dialectus Ionica poscit aut poscere videtur) eam inconstantiam non Herodoto sed librariis, dialecti qua ille vtitur, sæpe obliuiscens, imputandam esse aio: aut certè nonnullis qui alicubi vtrum quæ Ionicè scriptæ erant scripturam à lingua communi receptam margini apposuissent. Vt enim à mentione verbi ἐκπαλάσαι (quod sermonis huius occasionem mihi præbuit) initium sumam, quis credat Herodotum ita inconstantem fuisse vt modò παλάσαι, aut ἐκπαλάσαι, aut ἐκπαλάσαι, modo παλεύσαι, vel ἐκπαλεύσαι, vel ἐκπαλεύσαι diceret? Atq; vt de hac ipsa littera ω loqui pergam, in eiusdè formæ vocabulis, aut etiam iisdem, modò litterā illam ω modò ο habemus, haud enim χέωνται tantum, sed χέονται etiam legitur: itidemq; ὄρέωντες & ὄρέοντες. Illud III, 157. hoc, IV, 125. Ac scimus tamen à Corintho scribi, Iones ὄρεω pro ὄρεω, itidemque ἐχέοντο pro ἐχέοντο dicere. Quinetiam modò hæc littera α, modò η, in vno eodémq; verbo occurrit. nā & χεῖται & χεῖται legitur. Sic ἐχεῖτο & ἐχεῖτο. Ac quamuis θεῖσαι & θεῖσαι pro θεῖσαι & θεῖσαι scriptum sit, cum alibi cum I, 8. itidemque θεῖσαι, non θεῖσαι, I, 59. item alibi ἀξιοθέτων pro ἀξιοθέτων quumq; in his non alia sit mutatio quam litteræ α in η, tamen ἐθεῖτο, non ἐθεῖτο, alicubi nostris se oculis offert, mutato etiam ε in η. Atque, vt in mentione mutationis litteræ α in aliam maneam, quamuis μέγαθος pro μέγαθος tot loci nobis exhibeant, eodémque modo alicubi ἐσμεγάθεας pro ἐσμεγάθεας legamus: tamen & μέγαθος locis aliquot scriptum est: vt I, 60. Sic etiam τήνω dicit, pro τήνω, vocali α locum vocalis ε tribuens: sed ne hæc quidem mutatio vbique fit.

A vocali α vt veniam ad ε, quum hæc Ionico more auferri à principio quorundam vocabulorum dicatur, & ἐπέινος inter illa ponatur, tanquam κείνος non ἐπέινος, Ionicum sit: tamen ἐπέινος quoque hunc apud scriptorem sæpe occurrit. Sic non solum ἄρα pro ἄρα, sed etiam hoc ipsum ἄρα apud eum legimus. Ac ne ὄρη quidem pro ὄρη constanter scriptum est. Vtque loquar de iis quoque locis vbi contra inferitur hæc vocalis, præter morem linguæ communis, sciendum est, non μηχανώμδρος tantum, sed μηχανώμδρος etiam, itidemque μηχανώμδρος, legi.

Ab ε ad η transiens, mutari quidem & hanc vocalem η dico in aliam, Ionico more: sed ne hic quidem constantiam seruari nam quum vox νηός Ionicæ dialecto assignata sit, non minus tamen νηός, vel νεία seu νείας, quam νῆα, seu νῆας apud eum esse scriptum videmus. Ac pro ἠσών & ἠσώνων legimus ἠσών & ἠσώνων multis quidem in locis, (in quorum vno ita est allucinatus Vallæ interpretes, vt VII, 18. ex genitiuo plurali ἠσώνων, dicto pro ἠσώνων, fecerit gentem quæ Hæssones diceretur) sed non tamen in omnibus. Quumq; pro οικείος scribi debeat οικείος, tamen & illud interdum occurrit. Sic etiam μαντίον pro μαντίον nec solum ἀτρεσίν, sed & ἀτρεσίν. Atq; adeo IV, 33. ἀσφαλίης, non ἀσφαλίης, legitur.

Ad vocalem *i*, quod attinet, alicubi nec in ipsa lex Ionicae dialecti servatur. Nam haud tantum *ειμὸν* sed *ισμὸν* quoque apud eum habemus. Ac initio Terpsichores *περὶ κλήσεως*, pro *περὶ κλήσεως*, ut alibi *καταστάσεως*. Ac, quum *i*, saepe ab Ionibus inferatur, veluti quum *ξείνος* pro *ξένος* dicitur, in omnibus tamen eiusmodi vocabulis id factum non videmus. Quumque vicissim in multis detrahat *i*, veluti in *ἑπτήδεος* (item in *ἔων*, in *ἑώθεσσαν*, atque aliis) tamen & *ἑπτήδεος* legitur. Et alicubi *αίει*, alicubi *αίειε* legitur. Vocalem *o* plerique loci habent in pronomibus *ἐμέο* & *σέο*, sed illam (tanta est scripturae inconstantia) eadem pronomina non minus frequenter coguntur relinquere, eius locum occupantibus *ἐμεῦ* & *σεῦ*. Eodemque modo participij *πειόμενος* locum saepe à *πειόμενος* occupari, idemque in aliis huiusmodi participiis, quinetiam in ipsis verbis, fieri videmus.

Vocalis *υ* non minus habet & ipsa quod queratur. Quum enim quodam suo iure debeat cum vocali *o*, ad efficiendam diphthongum, coalescere, in plerisque vocabulis, è quorum numero est *ἔνομα* pro *ὄνομα*, (quod idem iuris cum *ὀνομαίνω* & *ὀνομάζω* communicat :) en tibi nihilominus *ὀνομάζων*, non *ἔνομάζων*, I, 44.

Nec melior est vocalis *ω*, quam aliarum conditio: quum eam ex verbo *ωλώω*, superueniens *e* saepe expellat, ut dictum est: nec *ζών* semper, sed plerumque *ζόν*, scribatur.

In ultima vocali ultimus sit meus hoc de genere inconstantiae, qua leges Ionismi violantur, sermo: (alioqui enim, quo plura de illa dico, eo plura superesse dicenda video) donec non solum has lectiones *διφασίας* (ut Herodoti vocabulo utar) proferre, sed de iis iudicium ferre vacet.

EX EIVSDEM H. STEPHANI PROLEGOMENIS

alijs ibidem, de opera à se praestita in secunda editione, quam in nostra sequuti sumus.

AC primùm quidem, ad eos quod attinet quibus sine cortice natate in Graecorum scriptorum lectione datur, id est, qui interpretis operam, tanquam *χρηστικός* cuiusdam, non requirunt, (quamvis multo pauciores in Herodoto & Thucydide, quam aliis, eam non requirere notum satis sit) sed ceteris ad hanc lectionem adminiculis esse contenti possunt: non eas tantum quas antea diversas scripturas (ut Graeci *διαφόρως γραφάς* appellant) exhibui, sed numerum earum auxi: & censura adhibita, quasdam exautoravi: non tamen ita ut amandarem, sed tantum ut loco suo motis alium minus honorificum darem. Ex ipso enim textu (ut hodie moris est vocare) in marginem transtuli. Sed quasdam vicissim maiore dignas honore iudicavi, ideoque eas hinc illuc transtuli. Iam verò & plerosque locos emendavi, qui tibi faceffere alioqui negotium poterant: & quidem haud parum negotij nonnulli. Quorum in numero est hic qui in Euterpe cap. 40. legitur, *ἐπὶ τῷ περὶ κλήσεως τῆσι, καὶ ἐπὶ τῷ κατὰ ξωνται, θύσει τῷ βῶν*. Quem enim illa vocula *τῆσι* non torqueat? cui crucem non figat? Sed esto, verisimilem posse videri hanc emendationem, vnde tamen tantum confidentiae (dices) ut eas voculas *τῆσι* margini non adscripseris, sed ipsis Herodoti verbis inferere ausus fueris? Quoniam Herodotum ex Herodoto me emendare, vel (si mauis) Herodotum esse sui ipsius emendatorem, videbam. Ita enim ille in sequentibus, eadem in Musa, paucarum paginarum intervallo, cap. 61. *ὅτι ἡ Βεσίει πέλι ὡς ἀνὰ γουσι τῆσι τῷ ὀρτῶν εἶρηται περὶ πρὸν μοί. πῆπονται γὰρ δὴ μὲν ἢ θυσίω πάντες ἔπαται, μυσ*. Sunt verò & alij loci quibus malè affectis ex ipso Herodoto medicinam adhibui. Sed superesse fateor qui eandem à me aut ab alio quopiam opem expectent. Parum autem abfuit quin & alium quendam emendare mihi permiserim: suum illi vocabulum, antiquum certè, & multorum auribus, etiam in Graeca lingua valde exercitatorum, insolens futurum, restituendo. id autem est *ἀλλογνώσας*. Nec dubito quin, si de hac emendatione, tanquam ex nimia fiducia proficiscente, accusatus fuisset, causae meae patrocinium Hesy chius suscepisset. Sed (ut opinor) nec Hippocrates Ion, quum me scriptori Ioni operam praestantem vidisset, opem vicissim praestare mihi recusasset: praesertim quum eodem & ipse vocabulo utatur, paulo quidem alium sed tamen non alienum ab eo quem apud Herodotum habuisset, dans ei usum. Ut taceam, non absimile vero esse, utrunque ab illo, Hippocrate inquam, datum ei usum fuisse. Est verò & alius quidam nostri historici locus, qui vocabulum quoddam non minus Hippocrati quam Homero usitatum requirere videtur: ut in meis annotationibus (deo fauente) declarabo. Immo quid obstat quominus iam nunc illam saltem libri illius portiunculam (aut siquid portiuncula minus dici potest) repraesentem? Scito igitur agi de hoc loco, quem habes lib. II, c. 47. οἱ δὲ πέννη

τες ἀπὸν, ὡς ἀδελφείης βίαις σκάναις πλάσαντες εἶ, καὶ ὁπλίησαντες ταύτας, δύεσι. Nam quum in Aldina ista pariter & Basiliensi editione habeamus, ὡς ἀδελφείης βίαις τε πναὶ πλάσαντες εἶ, quid verat quominus quis pro voce βίαις scribendum βαιεὺς suspicetur? Saltem è scriptura qua nihil significari potest, aliam quæ non incommodum sensum habeat, efficiet: idque minima cum mutatione. Talem autem mutationem, id est minimam siue leuissimam, quum sufficere ad quorundam locorum emendationem viderem, pro religioso supersticiosus esse nolui. Atque hinc factum est vt in hac posteriore editione (hoc exemplo contentus ero) pro ἀπειτῆσι scribere ἀπειτῆσι non dubitauerim, lib. II, cap. 94. quum manifestum sit ἀπποιῶ esse quod Dioscorides ἐξίποιῶ dicit. Adscripta autem margini lectio ἀπειτῆσι, quæ nihil potest significare, fieri potest vt ex alia manarit, aliis litteris scripta, sed eandem tamen prononciationem (vt iam pridem litteris diuersis eadem prononciatio dari cœpit) habente: ac audiens aliquis verbum ἀπηθεῖσι (quod esse poterat expositio illius ἀπποιῶ) non illo modo scripserit, sed hoc, ἀπειτῆσι.

Iam verò & commoda quorundam locorum interpunctione magis etiam quàm antea lectoribus commodasse, & labore illos leuasse, ex ipsa collatione apparebit. Alicubi tamen eorum diligentia hoc reliqui, vt quam interpunctionem in annotatione margini adscripta sequutus essem, eam in ipsis Herodoti verbis (nisi fortè à me dissentirent) sequerentur. Ac huius etiam rei exemplum suggeret illa ipsa quæ modò proposita fuit pagina. In eadem enim, lib. II, cap. 95. legitur, τὴν δὲ νύκτα ἀπὸ χεῖρας ἐν τῇ ἀνὰ πάλαια κούρη ἀπὸ τῶν ἱσίων τὸ ἀμφίβληστρον: sed tamen sequendo ea quæ margini adscripta, post χεῖρας ponenda est τελεία σιγή, at post κούρη, tantum ὑποσιγή. Fateor interim me simul etiam mutaturum libenter ἀπὸν in ἔτω.

Paulo post.

Ad eos autem vt veniam, quibus contra sine cortice natate in Græcorum scriptorum lectione est negatum, eos qui sine Theseo è multis illorum locis emergere non possunt, eos qui duce filo, vt in aliquo labyrintho, sua ponere vestigia necesse habent: multo plus & ipsi huic editioni, quàm priori, se debere, meritò fatebuntur: quum me in multo pluribus locis interpretationem Vallæ emendasse, in quibusdam in meipsum etiam, ad emendationem quod attinet, inquisiuisse animaduertent. Hoc enim de quibusdam locis posse mihi videor dicere, vbi quæ me non satis tum temporis oculatum subterfugerant, à me nunc, ceu facto oculatiore, deprehensa fuerunt. De locis tamen iis non iam loquor, vbi tales erant commissi errores quales in nominum quorundam interpretatione: qui nimirum sunt eorum è genere quos μεταμορφωτὰς siue μεταμορφωτικοὺς appellare soleo, quod metamorphoses, & miras quidem eas, in quibusdam scriptorum Græcorum locis interpretandis faciant. Atque horum è numero vnus est vbi nomen ἡσόνες, quod sonat inferiores, seu viribus minus valentes, mutatum fuit ab interprete in nomen populi omnibus geographis, omnibus historicis incogniti: quum is ab illo vocetur Hæssonēs. Locus ille est in Polymnia, c. 18. ἰδὼν τε πολλὰ καὶ μεγάλα πρὸντα σπήγματα ὑπὸ ἡσόνων. vbi vide quæ margini adscripta sunt. Ac eodè modo eod. lib. c. 93. nomen vel potius pronomen relatiuum οἱπνεὶς, quod respondet Latino qui, videbis transformatum in quendam populum. ita enim ille, quos prius appellatos fuisse Hæssines, dictum est: quum verba Herodoti (de Caribus loquentis) hæc sint, ἔτοι ἡ οἱπνεὶς πρὸς τὸν ἐκ γλέοντο, εἰρηται. Sonant verò hæc, Hi autem, quoniam (id est, quo nomine) prius vocarentur, dictum est. Sic lib. I. c. 176. vides, ex ἰσιέων, quod Ionica dialecto dicitur pro ἰσιῶν, ab ἰσιῶν, (cuius nominatiuus singularis est ἰσιῶν, quo significatur familia) quendam populum seu quandam gentem ab interprete nobis fieri, cui nomen sit Isiæi. Atque his adiiciendus est mons Hirus, per eandem metamorphosin factus, lib. I. cap. 80. nam ibi legitur, qui è monte Hiro matris Dindymenæ lapsus. vbi admonitiunculam margini adscriptam vide. Quod si ad aliud genus errorum interpretis à me emendatorum veniendum sit, illi non cedens, quin potius id superans, de nullo potius hoc dici posse existimo quàm de eo vbi contrarium omnino sensum verbis auctoris dat interpret. Exemplum quod in mentem venit primum, est in Euterpe, cap. 167. hæc enim exhibet ista Herodoti verba, ἦνυστι δὲ Κορινθιοὶ ὄνοντα τοὺς χροτέχνας, à Valla sic interpretata, Corinthij quoque minimi faciunt opifices: quum Herodotus cōtrarium de Corinthiis testetur, eos nequaquam minimi facere opifices, vel potius, contemptui habere. Aliunde autem non contingit tam magnus error quàm ex non intellecto verbi ὄνομα vsu: sicut nec compositum ex hoc factum καποροθῆς intellexit Euterp. cap. 136. vbi exstat inscriptio, cuius principium hoc est, ΜΗ ΜΕ ΚΑΤΟΝΟΘΗΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΛΙΘΙΝΑΣ ΠΥΡΑΜΙΔΑΣ. nam hæc voces ille ita reddit, NE ME LAPIDEIS PYRAMIDIBVS COMPARES. Vbi

illum videri aliud verbum quam *κατανοήεις* legisse, dixi in iis quæ margini adscripta sunt : sed quum ne illius quidem verbi *όνονται* significationem assequutus sit, facile mihi persuadeo, non aliam eum lectionem illic sequutum esse, sed idem ei in illo etiam verbo quod ex hoc compositum est vsuuenisse. Quis igitur est illorum verborum sensus? Illorum regis Asychis verborum sensum (lectores enim ibi suspensos reliqui) esse hunc arbitror, NE ME CONTEMNAS PRÆ LAPIDEIS PYRAMIDIBVS. Vel, Ne me asperneris. Ceterum, ad priorem illum quod attinet locum, quem Valla ita vertit, *Corinthij quoque minimi faciunt opifices*, suam ei interpretationem vel hoc reddere suspectam debebat, quod vlla vix artificia magis celebrarentur quam quæ *Κορινθιουργῆ* (eo modo quo *Ἀττικουργῆ*, & *Μιλησιουργῆ*, & *Ναξιουργῆ*) nominabantur. Haud scio autem an ex vlllo nobis clarius & certius esse id possit loco, quam ex Actorum apostolicorum capite XIX. Ibi enim quidam nomine Demetrius vel ex vno artificio procedendi templa Dianæ argentea (siue thecas templi effigie, aut scriniola, siue nummos celeberrimi illius templi formam repræsentantes, aut alias eius imagines, intelligere oporteat) magnam artificibus præbuisse quæstum dicitur. In dubium igitur vocari non potest quin mea quàm vera est, tam falsa sit illa meæ contraria interpretatio. Quod si librum hunc euoluere libeat, alios plerisque locos inuenies vbi meam itidem interpretationem, & quidem alteri omnino repugnantem, propono. Taceo de locis vbi Latina eius verba negant quod Herodotus ait, aut vice versa: sed ita vt id è lectione contraria nostræ contigerit, eique imputari debeat. Ac fateor posse alicubi, vtri potius lectioni acquiescendum sit, dubitari: atque hæc, vt opinor, incidere dubitatio poterit non procul ab initio Clionis, cap. 24. vbi de Arione legimus, καὶ Ἀείονος ἐστὶ ἀνὰ θησαυρὸν χαλκῶν, & μέγα, ἐπὶ Ταυάρω, contra enim, χαλκῶν, μέγα, legisse Vallam videmus. At eod. lib. cap. 37. vicissim negationem ille habet vbi nullam habemus. nam pro *ἄπο χερσῶν* lectum ab illo fuit *ἐκ ἄπο χερσῶν*.

Verum, vt de locis in quorum interpretatione peccauit, verba pergam facere, eorum in numero nonnulli sunt vbi hoc inde contigit, quod non animaduertet verbum quodpiam vsu quendam Herodoto, aut certè eius dialecto, peculiarem habere. vt I, 45. *συλινωκόμυρος*. Nam & actiuam vocem *συλινώσιον* longe aliud sonare passim apud hunc scriptorem, quàm *ignoscere*, in recensione & expositione quorundam eius vocabulorum à me aliquot exemplis ostensum fuit. Minus autem quis miretur fortasse illum *ἐπιστολῶν* reddidisse *epistolam*, lib. VI, cap. 50. quum potius *mandatum* significare videatur. Ac fallitur Eustathius in eo quod credit, vocem *ἐπιστολῶν*, quæ apud Æschylum id sonat, pro *ἐπιτολῶν* positam esse, adiectione litteræ σ. quasi verò à verbo *ἐπιτέλλομαι*, quod Homero vsitatissimum est, deduci eam necesse foret, ac non *ἐπιτέλλειν* quoque, & quidem insoluta etiam oratione, eū vsu haberet. Qua de re si quis cum Eustathio dubitat, omnem vtriq; meus Thesaurus Græcæ linguæ dubitationem tollet.

Inter illa autem de quibus nunc demum in hac posteriore editione monui, est quidam vsus præpositionis *ἐκ*, qui non animaduertus fecit vt in eorum interpretatione quæ de Cambysæ & Gyge narrantur, I, 10. aliquid sit absurdi: ex eo quod, vbi dicitur, *μαδούσαι δὲ τὸ ποινδῆν ἐκ τῆ ἀνδρός*, interpres non viderit, intelligi debere, non *μαδούσαι ἐκ τῆ ἀνδρός*, sed *τὸ ποινδῆν ἐκ τῆ ἀνδρός* vt ostendi in iis quæ recensione & expositioni vocabulorum huius scriptoris subiunxi.

At eorum è numero de quibus in annotationibus agetur, est quod dicitur de Persis, I, 133, *μεθυσκόμοι δὲ ἐώθασιν βαλδύεσθαι τὰ σπονδαίοντα τῆσ' ἑσπεριμῶν*. Nec enim eos tantum facere iniuriam Herodoto arbitror, qui ista ex eo afferunt, at quæ subiungit tacent: sed eos etiã qui *μεθυσκόμοι* interpretantur *ebrij*: vt intelligamus, Persas, quum iam sunt ebrij, de rebus maximè seriis consultare. Cur enim *μεθυσκόμοι* pro *μεθυδέντες* accipiamus, potius quàm id quod propriè sonat intelligamus? Id verò non aliud est quàm *dum se inebriant*. Quantum autem sit discriminis inter eum qui ad ebrietatem iter facit, eumque qui iam iter illud confecit, atque ad eam peruenit, cuiuslibet iudicandum relinquo. Tantum certè discriminis est quantum inter eum qui urbem quampiam oppugnat, & eum qui iam expugnauit. Quæ comparatio est eo aptior, quod is etiam qui se inebriat, mentem suam velut oppugnat, & de statu suo deturbare conatur: at postquam hoc effecit, iam dici potest eam expugnasse. Quamobrem non video quid obstat quin participium illud *μεθυσκόμοι* interpretemur (si verbum verbo reddere nolimus) *inter pocula*, aut saltem *inter larga pocula*. Quod *ποινηώτερον* esse fateor: quamuis Lilius largius vinum etiam dicat. *Largiore vino* (inquit) *vsus*. Nec verò videtur contra me facere quod sequitur, de eo qui domui in qua sunt præest, proponente postridie quod ipsis in ea consultatione potatoria visum fuit. Proponit enim tanquam iis qui è mensa (si tamen ea tum utebantur) tandem nonnisi ebrij surrexerint, ideoque illorum quæ à se

statuta

statuta fuerint, recordari haud queant. at nihil obstat interim (meo quidem iudicio) quin intelligamus illis inter larga pocula, & tamen antequam essent ebrij, consultantibus, ebrietatem solitam superuenire. Sed viderit alius quispiam quid pro Persis afferti possit, super eo etiam quod subiungitur, & quomodo illud quoque factum ostendi minus absurdum queat quam prima fronte videatur: τὰ δὲ αὐτὴν ἰστοροῦντες περιελάσσονται, μεθυσθέντες ὅτι δὲ γινώσκουσιν.

Exhibebunt porro illæ annotationes meæ, deo fauente, & quorundam locorum emendationes, ex coniectura: quandoquidem vetere exemplari (cuius etiam expectatio fecit ut editionem huius scriptoris differrem) video me ante bellorum nostrorum finem potiri haud posse. Atque ut huius quoque operæ aliquod tibi velut γέμει interim præbeam, quandam loci quem habet Thalia, c. 130, proponam. Nam ibi pro ὑποτύπτεσαι scribo ὑποκλύπτεσαι, leui cum mutatione, sed eiusmodi tamen, ut quum ex illo ὑποτύπτεσαι nihil nisi ineptum elici possit, (præsertim si quis Vallæ interpretationem sequatur) contra in ὑποκλύπτεσαι non dubitem quin Herodoti mentem habeamus.

Eodem in opere, eademque opera, de illa quoque scripturæ diuersitate agam, qua fit ut eiusdem vocabuli scriptura modò dialecti Herodoti, id est, Ionica, legem seruare, modò ab ea discedere videatur: & è duabus tribusve (tot enim sunt interdum) quam potius recipiendam arbitrer, declarabo. Interim certè adeo in hac parte nihil mutare sum ausus, ut in ipso etiam principio Ἀλικαρνασῆος retinuerim, & in Ἀλικαρνασῆος mutare noluerim: quamuis sit Ἀλικαρνασῆος II, 4. & Ἀλικαρνασῆος VIII, 104. In eo quidem magna est constantia, quam valde quis mirari possit, quòd nusquam (si memoria non me fallit) genitiuo Ionico, id est, in οιο desinente, utatur: sed quemadmodum prima totius operis vox est Ἡ ἐξόδοις, non Ἡ ἐξόδοιο, sic alibi alia virorum nomina illo non hoc scripta modo, & Νείλις, non Νείλοιο, ποταμῆς itidem, non ποταμοῖο, atque adeo λόγος etiam, non λόγοιο, habeamus.

Sed quamuis de multis te monuerim, non dubito quin aliqua quæ in eorum esse numero debebant, mihi exciderint: quod si ita est, suus illis eodem in opere locus erit.

Iam verò, quoniam, si εἰδὲν λέγειν non oportet, multo minus, ὁρῶντι λέγειν, quid attinet, quæ hæc EDITIO POSTERIOR adiuncta priori habeat dicere? Sed ea quidem quæ huic Herodoti libro præfixa sunt, partim mea, partim Ioachimi Camerarij, fuerunt tantum locupletata, & quidem ea in parte quæ mea est: at quæ subiuncta, DE LEGIBVS ET INSTITVTIS TAM PERSICIS QVAM ÆGYPTIACIS, ex variis scriptoribus sumpta, nunc primùm adiecta sunt. At poterant tamen (inquies) ex aliis etiam alia quædam sumi. Poterant, fateor: sed iis quæ præcipua videbantur, esse contentus volebam.

EX EIVSDEM H. STEPHANI PRÆFATIONE

in primam editionem.

Herodotæ autem historiæ virtutes non ex ore meo, sed Ioachimi Camerarij, omni genere doctrinæ celeberrimi, accipies. Quem ego virum cum antea plurimum dilexi, (ut vicissim ab eo plurimum me diligi animaduerti) tum verò ex quo ipsum quoque vehementi amore Herodotum complecti cognoui, illa certè amoris in Herodotum nostrum societas, pristinam illam amicitiam, quantum augeri potuit, tantum auxit. Quòd si lectis illis Camerarij de Herodoto scriptis aliquid tibi ocij superfuerit, meæ etiam editioni Latinæ interpretationis præfixa quædam à me eiusdem argumenti inuenies: in quibus satis prolixè illis respondeo qui mendacem esse Herodotum mentiuntur: adeo ut præfationem illam, apologiam Herodoti ideo inscribendam censuerim. Inter alia multa ibi, miram illam historiam & quæ præ ceteris omnibus iudicari fabulosa posset, de Scythiis seruis qui dominis absentibus in vxorum illorum possessionem inuolarant, tandemque quum iusto prælio repellere ab armatis dominis non potuissent, solis flagellis repulsi fuerunt: illam inquam historiam annalibus posterorum (in his enim & Moschouitæ numerantur) testatam ad hunc usque diem extare leges: detortis duntaxat (ut fit) nonnullis facti circumstantiis. Leges item, quod de Thressis mulieribus narrat Herodotus, eas excedentibus è vita maritis comites se certatim offerre, simili Indicarum mulierum factò (cuius testes oculati hodieque extant) confirmari. Quid quòd illa de mulieribus Babylonicis historia, quæ viris extraneis semel in vita se prostituere necesse habebant, Ieremiæ Prophetæ testimonio confirmatur? Quòd autem ad quasdam de rebus leuioribus historias attinet, (in quibus tamen non minus fides eius suspecta est) eas ab aliis quoque scriptoribus, addito non eius sed aliorum testimonio, referri scimus. Cuiusmodi est quòd de Amasidis thorace apud hunc nostrum historicum legimus. ab illo enim proditum est, vnamquanque eius ἀρπεδόνω, quamuis alioqui

ἔσαν λεπῶν, habuisse in se ἀρπεδῶνας τριηκοσίας καὶ ἐξήκοντα πέντε φανείας. At Plinius nullam Herodoti mentionem faciens, certam tamen huic rei fidem affert, quum ita scribit, *Mirantur hoc, ignorantes in Aegyptij quondam regis (quem Amasin vocant) thorace, in Rhodiorum insula ostendi in templo Minervae CCCLXV. filij singula fila constare, quod se expertum nuper Romae prodidit Mutianus ter consul: parvasq; iam reliquias eius superesse, hac experientum iniuria.* (Taceo insignem errorem quem interpret hic commiserat, ἀρπεδῶνας non fila sed venationes interpretatus.) Hæc ego aliaq; huiusmodi mecum reputans, & mendacem tamen subinde vocari Herodotum audiens, hoc epigramma inter scribendam illam apologiam, in calumniatores illos lusi, tanquam ipsum Herodotum compellans:

Ἄφρονος ψόβω σε καλεῖ, ὅτι ψόβεται ἄλλα.
 Καὶ τί γὰρ εἰ ψόβω ψόβεται ὅς σε καλεῖ;
 Εἰ δὲ παλαιὰ λέγει δεδακνέην αὐτὸς ἄμεινον,
 Ἄφρον καὶ ψόβης δὲ δὺς ἄλωκεν ἔων.

Huic certè potissimum scriptori id accidit quod præ quovis alio meruisse videmus, nimirum ne mendacis à posteris nomen acciperet. Sed si quæcunque incredibilia videntur (dum ea experientia nostra vel sensu nostro siue ingenui captu metimur) mendacij insimulanda essent, quàm multa in sacris historiis, quæ tam certæ sunt fidei, mendacii insimularentur? Quem autem librum post sacrosanctos illos habemus in quo res adeo magnæ commemorantur? in quo providentiæ potentiæque divinæ, quæ superbos deprimit, tot tamque luculenta exempla conspiciantur? ubi regum, potentissimorum alioqui (quorum & ipse superbiam ac vesaniam nobis ante oculos sæpe ponit) regnorumque adeo horrendæ eversiones narrentur? Quis est ex quo certius sacra chronologia cum profanis historiis conciliari possit? Adde etiam (quod vel maxime commendare nobis hunc scriptorem debet) qui religiosius de divina providentiâ & quidem valde similibus verbis, interdum etiam iisdem, loquatur? Omitto, prisca illius sæculi simplicitatem, & humile (in quibusdam etiam regibus) vitæ genus eodem nobis modo utrobique describi. Omitto & hoc, nullum vsquam extare apud Græcos autores scribendi genus, quod (ut in omnino diversa lingua) ad Hebraici brevitatem simplicitatemque magis accedat. Nemo certè est qui quum legit apud Herodotum hanc inscriptionem, *Amasis Polycrati ita dicit*: item, *Mardonius hæc dicit*: non possit vsitatum prophetis præsertim stylum agnoscere, *Hæc dicit Dominus Deus*. Nemo est item qui quum Herodotum ita ordientem suam historiam audiat, *Herodoti Halicarnassei historia editio hæc*: (de qua interpretatione alibi dicendum erit) simile esse hoc Esaiæ exordium fassurus non sit, *Visio Esaiæ filij Amos*. Nec non istud Ieremiæ, *Verba Ieremiæ filij Helcia*. Cui simile est omnino apud prophetam Amos, *Verba Amos*.

Iam verò quod ad Homerum attinet (ut à sacris ad profana veniamus) quisquis lectio- nis illius studiosus est, ad eam profectò neque magis compendiariam neque magis expeditam viam, quam hunc autorem pervolvendo, sternere sibi potest: nec aliunde melius quæ apud Homerum Ionica sint, & quæ non tam Ionica quam poetica, cognoscere,

adeo ut qui sit φιλόμνηστος, eum esse etiam φιληρόδοτον,
 rationi consentaneum sit.

Λ Ε Ξ Ι